

RESURSE SPIRITUALE

VARA 1998

Trezirea spirituală

- Robert E. Coleman** **Ce este trezirea?** 2
Mai mult decât o binecuvântare personală, trezirea spirituală îți face pe bărbați și pe femei părtași vieții lui Dumnezeu și elimină fătărnicia unei religii superficiale.
- Tom Phillips** **Semnele trezirii spirituale** 6
Convingerea de păcat, mărturisirea păcatelor și întoarcerea la Hristos reprezintă lucrarea Duhului Sfânt care ne poate duce spre prima mare trezire spirituală din Statele Unite în ultimii 130 de ani.
- Thomas E. Trask** **Trezirea spirituală acum** 11
Interviu cu Thomas E. Trask, Superintendentul General al organizației Assemblies of God, Statele Unite ale Americii.
- Lewis A. Drommond** **Importanța crucială a rugăciunii în marile treziri** 14
Relatări pline de inspirație din marile treziri spirituale din trecut constituie temelia pentru învățătura privitoare la rugăciunea pentru trezire și suveranitatea lui Dumnezeu. Fără rugăciune nu există trezire. Multă rugăciune aduce mari binecuvântări.
- James K. Bridges** **Și El a dat păstori** 21
Pastorii [păstorii] sunt darul lui Dumnezeu pentru Biserică având rolul de modele, protectori și cei care se îngrijesc de turmă. Ei sunt responsabili pentru învățătura sănătoasă, credința sănătoasă și vorbirea sănătoasă din viața turmei.

De asemenea, înăuntru

- Unelte pentru lucrători** 25
- Schițe de predică** 26

În România Mișcarea Penticostală a început în anul 1922, în județul Arad, comuna Păuliș. Această lucrare a căpătat o amploare la care nu se aștepta nimeni, pentru că autorul acestei lucrări era direct Duhul Sfânt.

În cadrul Mișcării Penticostale Dumnezeu a folosit ca instrumente de lucru doi țărani simpli, dar sinceri, care Îl căutau pe Dumnezeu cu toată sinceritatea, iar Dumnezeu a răspuns dorințelor sincere cu semne, minuni și botezuri cu Duhul Sfânt. Numele acestora credincioși era Bradin Gheorghe și Persida.

Din analiza evoluției penticostalismului în România se poate constata că tot la zece ani numărul credincioșilor penticostali s-a dublat. Dacă în anul 1922 în România erau doar doi creștini penticostali, astăzi numărul credincioșilor a ajuns (cu copii cu tot) la circa 500.000 și 2.132 biserici penticostale.

Putem spune, așa cum scrie în cartea Faptele Apostolilor 9:31: „Biserica se bucura de pace în toată Iudea, Galilea și Samaria, se întărea sufletește, și cu ajutorul Duhului Sfânt se înmulțea“.

Succesul deosebit înregistrat de Mișcarea Penticostală pe teritoriul României în cei 76 de ani de existență se datorează în primul rând faptului că Duhul Sfânt este autorul direct a ceea ce fiecare dintre noi putem vedea în zilele pe care le trăim, iar apoi și principiile dogmatice pe care Biserica penticostală și le-a însușit, au ajutat mult la creșterea ei.

Învățătura apostolilor, legătura frățească, frângerea pâinii (Cina Domnului) și viața de rugăciune, prezentate în cartea Faptele Apostolilor 2:42, urmate de modestie, unitate și, în mod special, experiența botezului cu Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor

2:1-21) și practicarea darurilor Duhului Sfânt revelate de Dumnezeu apostolului Pavel în 1 Corinteni 12:1-11 au condus la mari treziri spirituale în sânul Bisericii Penticostale din România.

Astăzi avem în țară peste patru sute de pastori, circa șapte sute de prezbiteri și opt sute cincizeci de diaconi, care toți împreună formează familia slujitorilor lui Dumnezeu în țara noastră.

În România avem opt comunități religioase, patru licee penticostale, două școli postliceale, un institut teologic pastoral și o facultate de teologie-litere, în care tinerii noștri au posibilitatea să se pregătească pentru slujire.

Mai multe reviste de mare tiraj fac ca Vestea Bună a Evangheliei să ajungă la toți cei dornici.

Prin Alianța Evanghelică, împreună cu alte confesiuni religioase transmitem mesaje evanghelice pe șase posturi de radio, iar local în unele orașe folosim pentru aceasta și televiziunea.

În urma marilor treziri Dumnezeu ne-a binecuvântat și cu oportunități pentru a fi cât mai folositori la secerișul Domnului.

După 76 ani de penticostalism în România, uitându-ne înapoi la toate binecuvântările și la toate realizările nu putem zice decât:

„Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă, pentru bunătatea Ta, pentru credincioșia Ta!“

Pastor Riviș-Tipei Pavel,

Președintele Uniunii Penticostale din România

Resurse Spirituale

este publicată trimestrial de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
Str. Ady Endre, nr. 33, 3700 Oradea, România
Tel. (059) 136264, fax (059) 447180
Tel. mobil: (094) 624236

Colectivul de redacție

Redactor șef: *Bill Williams*

Editor: *Luca Crețan*

Traducător și tehnoredactor: *Ionel Socaciu*

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment**—un jurnal pentru lucrătorii creștini publicat de organizația Assemblies of God, SUA.

A

„NUNE VEI înviora iarăși, pentru ca să se bucure poporul Tău în Tine? Înviorează-ne iarăși, și vom chema Numele Tău.“

Un strigăt din inimă, tot mai intens, se aude pe tot cuprinsul țării. Strigătul după trezirea spirituală nu este numai biblic, ci și absolut necesar. Trebuie să dorim ca Dumnezeu „să despice cerurile și să Se pogoare“ (Isaia 64:1). Țara noastră a cunoscut trei mari treziri spirituale. Fără lucrarea suverană a lui Dumnezeu nu există nici o speranță, nici pentru țara noastră, nici pentru lumea în nevoi.

Biserici, școli și organizații creștine cunosc o trezire spirituală unică și plină de putere, realizată de Duhul lui Dumnezeu. Mulți întrebă: „Ce trebuie făcut?“ sau: „Ce pot face eu pentru a aduce trezirea spirituală în comunitatea mea?“ Adevărata trezire spirituală este inițiată întotdeauna prin Duhul lui Dumnezeu, și nu prin eforturi omenești. Pe măsură ce biserica este înviorată, oamenii se vor bucura și vor chema Numele Domnului.

Este posibil ca Duhul lui Dumnezeu să miște încă o dată biserica, și să ne facă conștienți de nevoile acestei lumi bolnave de păcat, astfel încât să ne rugăm pentru trezire? Eu cred că da.

Cu peste 130 de ani în urmă Charles Finney a văzut o trezire spirituală extraordinară. În cartea sa, *Cuvântări despre trezirea spirituală a religiei*, el a enumerat șapte indicatori ai trezirii. Finney a spus că trezirea vine:

1. Când suveranitatea lui Dumnezeu arată că trezirea este aproape.
2. Când răutatea îi întristează și îi umilește pe creștini.

3. Când există un duh al rugăciunii pentru trezire.

4. Când atenția lucrătorilor este îndreptată spre deșteptare și trezire spirituală.

5. Când creștinii își mărturisesc păcatele unii altora.

6. Când creștinii sunt gata să facă sacrificiile necesare pentru realizarea noii mișcări a Duhului lui Dumnezeu.

7. Când lucrătorii și membrii bisericii acceptă ca Dumnezeu să promoveze trezirea spirituală prin instrumentele pe care El le alege.

Există vreunul dintre acești șapte indicatori prezenți în biserica în care slujești? Ca lucrători, noi trebuie să fim atât de vulnerabili înaintea lui Dumnezeu încât, indiferent de ce ar fi nevoie, și indiferent de alegerea lui Dumnezeu, noi să avem o dorință disperată după trezirea spirituală, atât în propria noastră viață, cât și în lucrarea în care suntem implicați. Dorești cu sinceritate să faci parte din lucrarea lui Dumnezeu din orașul tău și din poporul tău? Ești flămând după o trezire personală—o inimă după voia lui Dumnezeu? Dacă da, s-ar putea ca trezirea spirituală să fie la orizont. Pentru a-ți pregăti inima pentru trezire roagă-te împreună cu psalmistul: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!“ (Psalmul 139:23-24)

După ce te-ai rugat, poți fi de acord cu Dumnezeu cu privire la fiecare nevoie pe care El o

de WAYDE I. GOODALL

descoperă în viața ta. Mărturisește-ți fiecare păcat, fiind gata să te pocăiești și să te lași de el. Laudă-L pe Dumnezeu pentru curățirea și iertarea Sa. Înnoiește-ți mintea și refă-ți viața prin meditare la Cuvântul lui Dumnezeu și prin aplicarea acestuia în practică.

R. A. Torrey a spus: „Fiecare trezire spirituală adevărată de atunci și până acum și-a avut originea pământească în rugăciune. Marea trezire spirituală din vremea lui Jonathan Edwards, din secolul al optsprezecelea, a început cu faimoasa lui chemare la rugăciune. Uimitoarea lucrare a harului între indieni de sub Brainerd și-a avut originea în zilele și nopțile pe care acesta le-a petrecut în rugăciune înaintea lui Dumnezeu pentru o „îmbrăcare cu putere de sus pentru această lucrare“. Charles Finney a spus că trezirea spirituală remarcabilă, care a început în 1830 în Rochester, New York, și care s-a răspândit mai târziu în Marea Britanie, a început datorită duhului de rugăciune predominant: „Duhul de rugăciune a fost revărsat cu putere astfel încât unele persoane au renunțat să mai participe la serviciile publice pentru a se ruga, nefiind în stare să-și stăpânească simțămintele în timpul predicii“.

Să ne rugăm și noi împreună cu psalmistul: „Nu ne vei înviora iarăși, pentru ca să se bucure poporul Tău în Tine?“ (Psalmul 85:6)

Trezirea spirituală înseamnă „să învii și să trăiești“.

de ROBERT E. COLEMAN

Ce este trezirea? Astăzi, mulți își imaginează trezirea spirituală ca o serie de programe având ca scop stârnirea interesului în biserică. Alții se gândesc la ea ca la un fel de emoție religioasă. Cu toate acestea, eu mă îndoiesc că aceste asociații populare ale termenului, au trecut vreodată prin mintea psalmistului (vezi Psalmul 85:6)

TREZIREA SPIRITUALĂ: RESTAURAREA ADEVĂRATULUI SCOP AL VIEȚII

Cuvântul trezire înseamnă „să învii și să trăiești“. În Vechiul Testament, cuvântul trezire vine de la un cuvânt care înseamnă „a trăi“, care inițial comunica ideea de respirație, întrucât respirația este expresia vieții în toate ființele vii. De aici, s-a putut

spune despre oasele uscate: „Iată că voi face să intre în voi un duh, și veți învia“ (Ezechiel 37:6,14; Iov 33:4; 1 Regi 17:22). Trezirea sau viața, era „respirație din respirația lui Dumnezeu“. Așa cum este folosit aici, cuvântul subliniază că sursa acestei vieți se află în Dumnezeu.

Cuvântul asemănător din Noul Testament înseamnă „a învia“ (Apocalipsa 20:5; Romani 14:9; cf.7:9). Așa cum folosește Isus termenul, acesta denotă schimbarea din viața unui fiu risipitor pocăit, care se întoarce la casa tatălui, în sensul că fiul care era mort, acum este din nou viu (Luca 15:24,32). Alte cuvinte compară trezirea spirituală cu înflăcărea unui foc pe cale să se stingă (2 Timotei 1:6), sau cu o plantă care dă lăstari noi, „se înnoiește“ (Filipeni 4:10).

Întotdeauna când vorbim despre

TREZIREA?

Ce este

trezirea spirituală, ideea de bază este întoarcerea a ceva la adevărata sa natură și la adevăratul scop al său. În termenii istoriei răscumpărării, trezirea spirituală poate fi văzută ca acea „ciudată și suverană lucrare a lui Dumnezeu, în care El Își vizitează poporul, restaurându-l, reanimându-l și revărsând asupra acestuia plinătatea binecuvântărilor Sale“. Prin puterea acestei „energii vaste, imense, până acum adormite, sunt aduse la viață, și noi forțe—pregătite îndelung în subteran, ies la suprafață—iau ființă“. În urma trezirii spirituale vine viața—viață deplină, viață din care se revarsă dragostea și puterea lui Dumnezeu.

Desigur, nu poate fi explicat totul cu privire la această nouă viață. Fiind o lucrare supranaturală a Duhului, trezirea are un element tainic, dar un lucru este

clar: în timpul trezirii spirituale, oamenii învie la o viață din Dumnezeu.

TRANSFORMAREA PERSONALĂ

Trezirea spirituală devine vizibilă prin schimbarea făcută în inimă de către Duhul Sfânt. Profunzimea acestei schimbări va fi diferită de la o persoană la alta, vor exista diferențe în modul de exprimare al acesteia, însă trezirea spirituală se manifestă „oriunde vezi (viața spirituală) înălțându-se dintr-o stare de depresie relativă în una de învioreare crescândă a spiritului și de putere.“

Transformarea cea mai directă este înnoirea experienței creștine individuale. Când cineva răspunde din toată inima harului divin, acolo apare o minunată siguranță a iertării păcatelor, inima este curățită și sufletul eliberat. Credința nu

În timpul
trezirii
spirituale,
oamenii
învie la
o viață
din
Dumnezeu.

se îndoiește de promisiunile lui Dumnezeu. Rugăciunea este însuflită de mireasma cerului. Iubirea umple inima cu cântece și laude spontane la adresa lui Dumnezeu. Există încă suferință și ispită, însă, chiar în mijlocul acestora, fața lui Dumnezeu strălucește înăuntrul omului; Hristos este real; pacea Sa inundă sufletul; victoria Lui cucerește lumea.

Din punctul de vedere al creștinismului nou testamental, nu există nimic neobișnuit în ceea ce privește experiența trezirii spirituale. Acesta este modul de viață pe care ar trebui să-l avem întotdeauna. Sau, așa cum spunea Charles G. Finney: „Trezirea spirituală constă pur și simplu în ascultarea de Dumnezeu“, ceea ce înseamnă că aceasta este cea mai elementară datorie a omului.

În acest sens personal, trezirea spirituală ar trebui să fie o realitate continuă. Ideea că trezirea este ceva „pentru timpuri și vremuri deosebite“, vine din natura inconsecventă a omului, nu din voia lui Dumnezeu. Din nefericire, mulți dintre noi trăim acele vremuri de trândăvie spirituală, care fac trezirea necesară, dar dacă am trăi într-o continuă plinătate a Duhului lui Hristos, așa cum dorește Dumnezeu, trezirea spirituală ar fi o stare durabilă.

O NOUĂ VITALITATE PENTRU BISERICĂ

Trezirea implică mai mult decât binecuvântare personală. În timp ce creștinii, în mod individual, se trezesc la viață experimentând realitatea lui Isus Hristos, și această experiență este multiplicată în viețile celorlalți, biserica trăiește o nouă unitate a credinței și scopului—o părtășie reală în Duhul. Când credincioșii sunt aduși aproape de Capul viu al Trupului, „ei sunt strânși mai

aproape unul de altul“. Aceasta nu înseamnă un acord unanim asupra tuturor problemelor, ci trezirea spirituală produce un grad remarcabil al unității în care ucenicii sinceri ai adevărului colaborează împreună, iar diferențele minore sunt rezolvate printr-o dedicare mai largă pentru o misiune comună.

Dragostea lui Hristos care ne umple inimile, ne face să avem grijă de cei pe care Dumnezeu îi iubește și pentru care L-a dat pe Fiul Său. Din această compasiune se naște dinamica necesară unui evangheliism irezistibil. Porunca de a face ucenici din toate neamurile nu poate fi ignorată. În același spirit, este înflăcărată preocuparea socială pentru oamenii asupriți și necăjiți. Datoria se transformă în bucurie. Când inimile sunt pline, dragostea se revarsă în mod natural în exterior.

În mod inevitabil societatea simte impactul transformării din viețile creștinilor. În timp ce Evanghelia este proclamată prin cuvânt și faptă, lumea observă că acei oameni „au fost cu Isus“ (Fapte 4:13). Păcătoșii sunt determinați să-L caute pe Mântuitorul. Nedreptăți din trecut sunt îndreptate. Familii despărțite sunt reunite. Standardele morale publice se îmbunătățesc. Integritatea își face loc în guvern. Pe măsură ce duhul trezirii spirituale se răspândește, mila, dreptatea și neprihănirea cuprind întreaga țară.

OBSTACOLE OMENEȘTI

Există, desigur, factori umani care pot împiedica trezirea spirituală: de exemplu, materialismul. Sau ar putea fi o prejudecată culturală, care refuză să cedeze noului spirit de iubire. Din această cauză, orice denaturare a dreptății va fi o piedică pentru trezirea spirituală. Și pentru că societatea este complet îmbibată cu stricăciunea ome-

nească, trezirea va avea întotdeauna de dus o bătălie dificilă.

Opoziția va fi mult mai pronunțată din partea celor care nu doresc o nouă dimensiune a vieții spirituale. Unii nu vor accepta schimbările morale personale pe care le implică trezirea spirituală; alții nu vor putea accepta implicațiile sociale ale trezirii.

Mai trebuie să ne amintim că există slăbiciuni umane chiar și printre cei care au parte de trezire. În mod regretabil, înnoirea spirituală nu elimină limitele nimănui: noi rămânem oameni cu slăbiciuni. Deși trezirea spirituală nu este răspunzătoare de aceste lipsuri, ea trebuie să îndure reproșurile datorate acestor slăbiciuni.

PECETEA DIVINĂ

Cu toate acestea, ori de câte ori duhul trezirii spirituale este simțit, atenția se concentrează nu asupra slăbiciunilor omenești, ci asupra puterii divine. Oamenii se retrag pe planul doi, pentru că Dumnezeu este Cel care lucrează. Dând la o parte caracterul artificial al realizărilor omenești, trezirea produce o situație în care harul lui Dumnezeu este preamărit. Hristos este înălțat, și inimile smerite se pleacă în adorare în fața Lui.

Ceea ce umbrește totul este realitatea „prezenței Domnului“ (Fapte 3:19), care produce în același timp un sentiment de respect și uimire. Aceasta este dovada trezirii spirituale care nu poate fi imitată—covârșitorul simțământ al prezenței Duhului Sfânt care atrage oamenii la Hristos, și face din ei instrumente ale binecuvântării pentru alții.

O MĂRTURIE PERSONALĂ

Am fost martor la astfel de prezențe divine copleșitoare, experimentate de mulțimi de

oameni. Recentele revărsări ale Duhului Sfânt de la Universitatea Trinity International îmi vin acum în minte, amintindu-mi de o revărsare și mai puternică ce a avut loc la Colegiul și Seminarul Asbury din Wilmore, statul Kentucky, din 1970. Totuși, trezirea spirituală care a afectat cursul întregii mele vieți a avut loc cu 20 de ani mai înainte, când am fost studentul acestui seminar.

Într-o dimineață, în capela colegiului, unul dintre studenții rebeli pentru care ne rugasem mult s-a ridicat în picioare și ne-a spus cum îl cercetase Dumnezeu în timpul nopții trecute. Mărturia lui însoțită de lacrimi i-a făcut și pe alții să-și mărturisească nevoile, și curând zeci de tineri și tinere erau îngenunchiați înaintea Domnului în rugăciune. Duhul S-a manifestat cu o așa mare putere încât cursurile au trebuit suspendate, iar sufletele convinse de vinovăția lor L-au căutat pe Dumnezeu zi și noapte, timp de aproape o săptămână.

Foarte curând, întâmplarea neobișnuită mi-a atras atenția, în special mărturiisrile colegilor mei. Venisem la această universitate destul de sigur în ceea ce privește mântuirea mea, deși existau câteva lucruri care semănau a laudă în mărturisirea mea. Ascunsă sub o spoială de smerenie se afla o mândrie adânc înrădăcinată. Însă, în timp ce i-am ascultat în prima zi de curs pe colegii mei dezvoltându-și inimile și am văzut zdrobirea inimilor lor înaintea Domnului, egoismul meu a devenit extrem de clar. Următoarea dimineață devreme, după o noapte nedormită, m-am îndreptat spre altar, iar acolo împreună cu alți parteneri de rugăciune, mi-am mărturisit păcatul și mi-am deschis viața pentru plinătatea curățitoare a Duhului Sfânt.

În timpul primelor zile ale

trezirii spirituale, prin atmosfera ei supranaturală, mica comunitate a colegiului a atras oamenii din împrejurimi, de la zeci de kilometri depărtare. Reporteri care au venit să vadă cele ce se întâmplau, au fost uimiți de magnetismul mișcării. Unul din ei a raportat: „N-am mai văzut niciodată oameni atât de fericiți.“ Auzind rugăciunile, mărturiisrile, mărturiile și cântările, într-o transparență și sinceritate atât de mare, el a numit această experiență „o demonstrație religioasă de necrezut“. În timp ce filmau desfășurarea evenimentelor, câțiva operatori de la postul de televiziune NBC aveau lacrimi în ochi. Se părea că reprezentanții presei își dădeau seama că pășeau acolo pe un pământ sfânt. Un reporter, neobișnuit fiind cu astfel de manifestări, a afirmat că se simțea „de parcă ar fi fost un intrus acolo“.

Într-adevăr, era ca și cum ai fi fost transportat într-o altă lume—o lume în care duhurile noastre erau cu adevărat libere. Falsitatea unei religii superficiale dispăruse. Tot ceea ce doream era ca Isus să fie înălțat, și voia Lui să se facă în cer și pe pământ.

O MINUNATĂ DIVERSITATE

Într-un fel, ceea ce s-a întâmplat la Asbury s-ar putea multiplica de fiecare dată când are loc trezirea spirituală. Totuși, modul particular în care aceasta vine se schimbă. Spiritul timpului, împrejurările locale, conducătorii, temperamentul oamenilor și multe alte condiții naturale se combină pentru a da fiecărei treziri o culoare specifică. Tot astfel, metodele folosite în trezirea spirituală, pot varia în diferite timpuri și între diferiți oameni.

În timp ce principiile spirituale fundamentale sunt comune tuturor trezirilor spirituale, căile în care aceste principii se manifestă

în diferite contexte sociale sunt atât de diferite încât este imposibil să prezici forma lor exactă. Se pare că lui Dumnezeu Îi face plăcere să-l surprindă pe poporul Său cu proșteptimea neașteptată a aporiei Lui.

Putem fi mulțumitori pentru această varietate din providența lui Dumnezeu, pentru că ea demonstrează faptul că El caută mereu să-Și facă voia tot mai înțeleasă de către poporul Lui. Totuși, aceasta ne amintește de asemenea că Dumnezeu poate, atunci când dorește, să încurce planurile oamenilor. Ceea ce face El în timpul trezirii spirituale este prin propria Sa putere suverană, și nimeni nu trebuie să îndrăznească să-și atribuie vreun merit pentru această lucrare.

MOȘTENIREA SPIRITUALĂ A AMERICANILOR

Într-o măsură remarcabilă, trezirile spirituale au modelat cursul bisericii în America. Peter G. Mode, de la Universitatea din Chicago, spune: „Mai mult decât oricare alt fenomen, trezirile spirituale au reprezentat pietre de hotar ale istoriei noastre religioase“. William Warren Sweet a numit aceste treziri drept „cascade pe cursul bisericii, refăcând adevăratul curs al apelor acesteia.“ Dacă nu ar fi existat aceste vremuri de înviore în timpul mai multor perioade cruciale, când însăși existența republicii a fost în primejdie, este îndoielnic că țara noastră ar fi putut supraviețui.

Din nefericire, în ultimii ani, experiența trezirii spirituale a trecut printr-o perioadă de declin. Mulți ucenici adevărați ai lui Hristos au păstrat vie această realitate și, din când în când, în diferite zone izolate, au avut loc revărsări generale ale Duhului Sfânt.

(Continuare în pagina 20)

SEMNELE

TREZIRII SPIRITUALE

de TOM PHILLIPS și MARK CUTSHALL

OAMENI OBIȘNUIȚI CARE TRĂIESC
VIEȚI LINIȘTITE, ANONIME PÂNĂ
CÂND . . .

În Portland, Oregon, pastorul unei mari biserici participă la o întâlnire de rugăciune împreună cu alți 45 de pastori din zonă. Ca penticostal, el este conștient de permanenta adversitate dintre denominațiunea lui și câțiva dintre bapțiștii conservatori din zonă.

După ce au participat la Cina Domnului, unul dintre pastori, pe care acesta nu-l cunoștea, se adresează grupului: „Vreau să vă mărturisesc că în această seară am participat aici ca reprezentant al bapțiștilor conservatori din Portland, și-mi cer iertare de la frații mei penticostali care sunt prezenți aici. Simt că noi am făcut mai mult decât oricare alt grup din oraș ca să stingem Duhul lui Dumnezeu. Dacă este vreun frate penticostal care dorește să stea cu mine la Masa Domnului, în timpul acestei părtășii, aș primi aceasta ca pe un privilegiu.“

Câteva momente mai târziu, pastorul baptist se bucura de prezența alături de el a unui pastor penticostal. Acest om, pe care celălalt nu-l întâlnise niciodată înainte, spuse cu umilință în glas: „Nu numai că vă accept scuzele, dar vă cer scuze din partea bisericii penticostale, pentru aroganța și mândria care, într-un fel, reflectă o atitudine de superioritate.“ În urma acestui eveniment, cei doi bărbați au devenit prieteni apropiați și s-au hotărât să se roage împreună în fiecare miercuri dimineața.

În Philadelphia, 120 de pastori se

adună împreună pentru un sfârșit de săptămână asemănător, de închinare și rugăciune. În primele două zile, mai mulți lucrători negri îi abordează pe organizatorii evenimentului cu aceeași cerere: „Va trebui să discutați despre diferențele rasiale.“

„Nu vom discuta despre acestea pentru că noi nu avem nici un scop specific“, a răspuns unul dintre organizatori. „Duhul Sfânt ne va arăta nevoile pentru care trebuie să ne rugăm.“ În acea seară, în timpul serviciului de închinare, pastorii sunt invitați să se apropie singuri de Masa Domnului, pe măsură ce se simt pregătiți pentru aceasta. Fără să i se ceară acest lucru, un pastor asiatic se ridică de pe scaunul său, se prăbușește pe podea și începe să plângă: „Doamne, iartă-mă pentru păcatul rasismului împotriva fraților mei negri.“ Imediat, mai mulți pastori negri au ieșit în față și l-au înconjurat, l-au îmbrățișat, și au început să se roage pentru el. În timp ce aceștia se roagă, unul dintre pastori se strecoară spre marginea platformei și îngenunchiază acolo. Cu capul plecat, el a început să șoptească: „Doamne, iartă-mi păcatul rasismului, împotriva fraților mei asiatici.“

Serviciul de închinare și Cina Domnului continuă ore în șir. A doua zi, pastorii mărturisesc organizatorilor: „Aceasta a fost cea mai mare realizare din orașul Philadelphia în ultima sută de ani.“

Acest articol a fost scris ca tu să poți să te apropii mai mult de Dumnezeu. Pe măsură ce te apropii să arunci o privire asupra noii treziri spirituale, realitatea începe să se ivească: Dumnezeu folosește

**Astăzi,
diferența
dintre voia
Lui perfectă
și poporul
Său imperfect
a pregătit
scena pentru
consecințe
istorice
care nu pot
fi evitate.**

o mână de oameni zdrobiți, smeriți pentru a conduce la El persoane, comunități și chiar o întreagă națiune.

Cea mai mare dorință a lui Dumnezeu, ca Evanghelist suprem, a fost întodeauna ca oamenii să-L cunoască în mod personal. Astăzi diferența dintre voia Lui perfectă și poporul Său imperfect a pregătit scena pentru consecințe istorice care nu pot fi evitate.

Pentru prea mulți ani, canalul, conduc-ta pe care Dumnezeu a ales-o ca să ducă Evanghelia la oamenii din lume—tu și eu—a ruginit tot mai mult. Conductele s-au înfundat. Am fost mulțumiți să ne continuăm viața, conștienți fiind că lucrurile nu sunt chiar așa cum ar trebui să fie, dar prea leneși ca să facem ceva în legătură cu această situație.

Trebuie să aibă loc o curățire înainte ca Duhul Sfânt să Se reverse peste națiunile noastre, peste bisericile noastre și peste viețile noastre. Astăzi, primele urme de rugină au început să se scurgă din vasele vieților noastre. Persoanele despre care ați citit cunosc durerea și promisiunea care îi așteaptă și pe alții. Convingerea lor de păcat, mărturisirile lor, și întoarcerea lor la Hristos sunt primul rod al Duhului Sfânt, care ne poate duce spre prima trezire spirituală majoră din Statele Unite, din ultimii 130 de ani.

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU LUMEA NOASTRĂ?

Ceea ce vedem noi acum în Statele Unite—o reîntoarcere la rugăciune, mărturisire și o nouă foame spirituală—este mai mult decât o luminiță aprinsă în întuneric. Dumnezeu lucrează din nou, nu pentru a împrăști întunericul, ci pentru a-l străpunge.

În comunitățile noastre creștinii demonstrează o nouă dedicare pentru rugăciune și încredere în Dumnezeu pentru ceea ce El dorește să le descopere atât lor, în mod individual, cât și bisericilor lor.

În grupurile de părtășie, mărturisirea păcatelor personale cât și a celor colective impulsionează dorința după iertarea lui Dumnezeu, duce la împăcare între creștini, și la o unitate minunată în închinare.

În adunări, expresia exterioară a zdrobirii personale și dorința reînnoită de ascultare și slujire a lui Dumnezeu, precede o extraordinară lucrare a Duhului Sfânt, pentru care nu există nici o explicație umană. Astfel de lucrări sunt vizibile în multe locuri, peste tot în țara noastră.

Indiferent dacă crezi că se apropie o mare trezire spirituală, sau că ceea ce se întâmplă astăzi este, în cel mai bun caz, o posibilitate îndepărtată, este greu de negat faptul că Dumnezeu îl conduce pe poporul Său la El, și că poporul Său este gata să-i câștige pe alții pentru Hristos.

Când întunericul unei națiuni devine foarte distructiv, numai Dumnezeu poate furniza lucrurile de care oamenii au nevoie pentru a fi aduși din nou la viață. Acestea includ siguranța iertării, a acceptării și a iubirii; bucuria de a-L sluji numai pe Dumnezeu; și reîntoarcerea la o trăire sfântă. Când Dumnezeu aduce trezirea spirituală într-o națiune, El își binecuvântează poporul cu chemarea de-a se întoarce la cinci dedicări specifice, și anume, dedicarea față de:

1. autoritatea Scripturii;
2. credința în importanța vitală a crucii;
3. creșterea în ceea ce privește viața devoțională și întoarcerea la o viață de sfințenie personală;
4. mărturisirea plină de putere a lui Isus Hristos și facerea de ucenici;
5. schimbările sociale, care rezultă din transformarea spirituală individuală.

Oare faptul că vedem dezvoltarea embrională a unuia sau mai multora din aceste lucruri, înseamnă că țara noastră este cu un pas mai aproape de trezire?

Aceasta este o întrebare greșit pusă. Precizarea oricărui fel de mișcare a Duhului lui Dumnezeu este imposibilă—și chiar dăunătoare. Putem fi atât de prinși de dorința de a ști când va avea loc trezirea încât să uităm să apreciem cât de importantă este manifestarea dragostei lui Dumnezeu în trezire. Lucrul extraordinar de a vedea cum Dumnezeu a trezit națiunea de trei ori de-a lungul istoriei noastre (și cum l-a trezit pe poporul Său ales în Scriptură) este faptul că noi vedem credincioșia lui Dumnezeu și

**Dumnezeu
folosește
o mână
de oameni
zdrobiți,
smeriți
pentru a
conduce la El
persoane,
comunități,
și chiar o
întreagă
națiune.**

binecuvântarea Lui la lucru (vezi mai jos *Cei șapte indicatori ai lui Finney pentru trezire*).

TREI OBSTACOLE POTENȚIALE

Deși Dumnezeu este Atotputernic, trezirile spirituale prezente și cele în curs de apariție din țara noastră ar putea fi, de fapt, înăbușite prematur. Această mișcare a Duhului Sfânt poate fi împiedicată de oameni care se împietresc la orice eveniment neobișnuit, care nu se potrivește cu tradiția lor religioasă obișnuită. Ea poate fi împiedicată de credincioși cărora le este frică să învețe adevărul vulnerabil despre propriile lor inimi ruginite, păcătoase care pot fi curățate numai prin cea mai vulnerabilă acțiune dintre toate—recunoașterea faptului că rugina noastră, păcatul nostru împiedică revărsarea Duhului. Și s-ar putea ca nu cei de lângă noi să fie cei care împiedică trezirea. Creștini

bine intenționați—ca mine și ca tine—s-ar putea să se împotrivescă vulnerabilității față de Dumnezeu până acolo încât să împiedice lucrarea Duhului Sfânt, și astfel să împiedice trezirea spirituală.

Principalele întrebări pe care trebuie să ni le punem, sunt următoarele:

„Doresc eu să fac parte dintr-o lucrare extraordinară a Duhului Sfânt în această țară?”

„Tânjesc eu după iertarea și vindecarea lui Dumnezeu pentru această țară, după o mișcare care poate veni numai de la El?”

Dacă răspunsul tău la ambele întrebări este „Da”, dacă tu cauți o viață spirituală mai profundă, atunci fii gata să întâmpini două forțe total opuse și distincte. Prima este infinita dorință a lui Dumnezeu de-a aduce națiunea noastră la El. Cea de-a doua este natura ta imperfectă care te face să te îngrijești de tine însuși. Piedicile potențiale împotriva

trezirii se află în acest interior omenesc, șubred. Ca să cunoști cele trei obstacole care te-ar putea împiedica să experimentezi o trezire spirituală personală—și care ar putea împiedica națiunea noastră să cunoască o trezire adevărată—trebuie doar să te uiți în propria ta inimă.

• Primul mare obstacol pentru o trezire personală și națională, este tot atât de elementar ca dorința de a-L cunoaște pe Dumnezeu: nevoia de-a înțelege.

Trezirea nu este o taină la care să meditezi și pe care să o contemplezi; aceasta este o lucrare a Duhului care trebuie experimentată cu reverență, verificată după principiile călăuzitoare clare ale Scripturii, și apoi oferită lui Dumnezeu, singurul care merită laudele noastre.

• Cel de-al doilea obstacol potențial în calea unei treziri spirituale personale și naționale este frica foarte reală de-a nu fi

Cei șapte indicatori ai lui Finney pentru

TREZIRE

Charles Finney nu avea cum să știe că în vremea aceea el trăia în ultima perioadă a trezirii spirituale pe care a cunoscut-o țara noastră până în prezent. El n-a fost interesat să prezică istoria. Oricum, la 130 de ani după ce au fost scriși, indicatorii lui Finney ar putea să ne facă să ne gândim din nou la extraordinarele manifestări ale Duhului Sfânt din națiunea noastră, care i-au făcut deja pe mulți să spună: „Habar n-am avut că s-au întâmplat aceste lucruri.”

Cât de mulți creștini sunt de acord astăzi cu Finney, care a spus că trezirea spirituală vine . . .

1. Când suveranitatea lui Dumnezeu arată că trezirea este aproape.	4. Când atenția lucrătorilor este îndreptată spre deșteptare și trezire spirituală.	realizarea noii mișcări a Duhului lui Dumnezeu.
2. Când răutatea îi întristează și îi umilește pe creștini.	5. Când creștinii își mărturisesc păcatele unii altora.	7. Când lucrătorii și membrii bisericii acceptă ca Dumnezeu să promoveze trezirea spirituală prin instrumentele pe care El le alege.
3. Când există un duh al rugăciunii pentru trezire.	6. Când creștinii sunt gata să facă sacrificiile necesare pentru	

Câți dintre acești indicatori ai putea spune că sunt reali și prezenți în locul în care trăiești și te închini? Unul? Doi? Cinci? Despre câți dintre aceștia ai citit reportaje în presă sau ai auzit de la cineva din biserică?

acceptat (respectiv frica de-a fi respins).

- Al treilea obstacol potențial în calea unei treziri personale și naționale este apatia.

Apatia poate lua una din două forme: fie o familiarizare treptată cu extraordinara lucrare a Duhului Sfânt, fie un dezinteres fățiș față de lucrările extraordinare și de netăgăduit ale lui Dumnezeu. Prima formă se manifestă printr-un confort subtil care dă naștere la plictiseală și oboseală spirituală. Cea de-a doua formă este o desconsiderare clară a lucrurilor evidente.

PREGĂTIREA PENTRU TREZIREA SPIRITUALĂ PERSONALĂ

Nici tu, nici eu nu putem crea trezirea spirituală—dar ne putem pregăti pentru o trezire personală, punându-ne câteva întrebări de bază, prezentate în continuare, așa cum au apărut acestea în revista *Spirit of revival (Spiritul trezirii)* (martie, 1995, paginile 37-39).

Consideră-le ca pe un fel de chestionar personal pentru inimă, pentru inima ta.

Înainte de a-ți pune aceste întrebări, pune-ți pe inimă aceste câteva sugestii simple:

- *Rostește rugăciunea psalmistului:* „Cercetează-mă Dumnezeule, și cunoaște-mi inima; încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile. Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei“ (Psalmul 139:23, 24).

- *Fii foarte sincer*, în timp ce răspunzi la aceste întrebări.

- *Fii de acord cu Dumnezeu* cu privire la fiecare nevoie pe care El o descoperă în viața ta. Mărturisește-ți fiecare păcat, cu dorința de-a te îndrepta și de-a te lăsa de el.

- *Laudă-L pe Dumnezeu* pentru curățirea și iertarea Sa.

- *Reînnoiește-ți mintea și refă-ți viața* prin meditare la Cuvântul lui Dumnezeu, și aplicarea lui în viața practică.

- *Recapitulează periodic aceste întrebări* pentru a rămâne sensibil la nevoia ta după o trezire spirituală continuă.

Mântuirea adevărată

(2 Corinteni 5:17)

A existat vreodată un timp în viața mea când . . .

1. M-am pocăit cu adevărat de păcatul meu?
2. Mi-am pus toată încrederea în Isus Hristos—Singurul care poate să mă salveze?
3. L-am recunoscut pe Isus Hristos ca Stăpân și Domn al vieții mele?

Cuvântul lui Dumnezeu

(Psalmul 119:97,140)

1. Îmi place să citesc și să meditez la Cuvântul lui Dumnezeu?
2. Este părtașia mea zilnică cu Dumnezeu consecventă și semnificativă?
3. Aplic eu în mod practic Cuvântul lui Dumnezeu în viața de fiecare zi?

Umilința (Isaia 57:15)

1. Sunt eu gata să recunosc și să-I mărturisesc lui Dumnezeu păcatul meu, atunci când păcătuiesc?
2. Sunt gata să recunosc în fața altora atunci când greșesc?
3. Mă bucur când alții sunt recunoscuți și aplaudați, iar realizările mele trec neobservate?
4. Îi consider pe ceilalți mai presus de mine însumi?

Ascultarea (Evrei 13:17)

1. Ascult eu în mod constant de ceea ce știu că Dumnezeu dorește să fac?
2. Ascult eu în mod consecvent de autoritățile omenești pe care Dumnezeu le-a pus peste viața mea (cele care nu contrazic legea morală a lui Dumnezeu)?

Inima curată (1 Ioan 1:9)

1. Îmi mărturisesc eu păcatele în mod specific?
2. Îndepărtez repede păcatul din viața mea cu Dumnezeu (adică, îmi mărturisesc eu păcatul de îndată ce El mă convinge de acesta, și mă las de el)?
3. Sunt eu gata să renunț la toate păcatele pentru Dumnezeu?

Prezicerea

oricărui fel de mișcare

a Duhului lui Dumnezeu

este imposibilă --

și chiar dăunătoare.

Conștiința clară (Fapte 24:16)

1. Le cer iertare în mod consecvent celor cărora le-am greșit sau pe care i-am ofensat?
2. Este conștiința mea împăcată cu privire la fiecare persoană? (Pot eu spune cu sinceritate: „Nu este nimeni căruia să-i fi greșit vreodată, în vreun fel, și să nu mă fi dus să-i cer iertare și să îndrept acea situație?“)

Prioritățile (Matei 6:33)

1. Se vede din programul meu zilnic faptul că Dumnezeu se află pe primul loc în viața mea?
2. Arată portmoneul sau carnetul meu de cec faptul că Dumnezeu este pe primul loc în viața mea?
3. Este relația mea cu familia mea a doua în ordinea priorităților, după relația cu Dumnezeu?

Valorile (Coloseni 3:12)

1. Iubesc eu ceea ce iubește Dumnezeu, și urăsc ceea ce urăște Dumnezeu?
2. Au valoare mare pentru mine lucrurile care Îl slăvesc pe Dumnezeu (de exemplu: dărnicia, mărturisirea lui Hristos în fața altora, studierea Cuvântului

Său, rugăciunea, ajutorarea și slujirea altora)?

3. Sunt sentimentele și obiectivele mele îndreptate spre alții și spre valorile veșnice?

Sacrificiul (Filipeni 3:7)

1. Sunt eu gata să sacrific tot ce este necesar pentru a-L vedea pe Dumnezeu la lucru în viața și în biserica mea (timp, liniște, confort, reputație, plăcere etc.)?

2. Este viața mea caracterizată de un sacrificiu adevărat pentru cauza lui Hristos, pentru neprihănire și dreptate?

Controlul Duhului

(Galateni 5:22-26)

1. Îi permit eu lui Isus să fie Domn în fiecare domeniu al vieții mele?

2. Îl las eu pe Duhul Sfânt să-mi umple viața în fiecare zi?

3. Există dovezi concrete ale existenței roadei Duhului în viața mea?

Dragostea dintâi

(Filipeni 1:21, 23)

1. Sunt eu tot atât de îndrăgostit de Isus cum am fost la început?

2. Sunt eu încântat de Isus, plin de bucuria și pacea Lui, și fac din El subiectul permanent al iubirii mele?

Motivațiile (Fapte 5:29)

1. Sunt eu mai preocupat de ceea ce crede Dumnezeu despre viața mea sau de ceea ce cred alții?

2. Mă rog, citesc Biblia, dăruiesc și slujesc la fel de mult, chiar dacă nu ar observa nimeni aceste lucruri în afară de Dumnezeu?

3. Sunt eu mai preocupat de a-I fi plăcut lui Dumnezeu decât de a fi acceptat și apreciat?

Puritatea morală (Efeseni 5:3,4)

1. Îmi păstrez eu mintea liberă de cărți, reviste sau de alte mijloace de destindere care ar putea stimula fantezii senzuale sau gânduri necurate, imorale?

2. Sunt purtarea și vorbirea mea curate și mai presus de orice reproș?

Iertarea (Coloseni 3:12,13)

1. Caut eu să rezolv conflictele în relațiile mele de prietenie cât mai repede posibil?

2. Sunt eu dispus să iert pe cei care mi-au greșit sau m-au rănit?

Sensibilitatea (Matei 5:23,24)

1. Sunt eu sensibil la muștrările și convingerile Duhului Sfânt?

2. Sunt gata să răspund umil și să fiu ascultător de convingerile și muștrările Duhului Sfânt?

Evangelizarea (Luca 24:46-48)

1. Simt eu o povară pentru cei care nu-L cunosc pe Hristos?

2. Îl mărturisesc eu pe Hristos în mod consecvent?

Rugăciunea (1 Timotei 2:1)

1. Sunt eu credincios în a mă ruga pentru nevoile altora?

2. Mă rog eu specific, cu râvnă și credință pentru trezire spirituală în viața mea, în biserica mea și în țara mea?

CONCLUZIE

În ultimii 20 sau 30 de ani ploaia Duhului Sfânt a fost tot mai rară în țara noastră. Mulți creștini au simțit această secetă; multe biserici au cunoscut-o. Totuși, multe semințe bune au găsit loc în pământul bun, care se extinde, al

bisericilor centrate în Hristos, al grupurilor mici, și al relațiilor interpersonale.

Priviți la ceea ce se întâmplă deja! Revărsată peste țara noastră, ploaia târzie a lui Dumnezeu a început să cadă peste tinerii noștri, peste bărbații și peste pastorii care cunosc ce înseamnă adevărata zdrobire, mărturisire și pocăință, și care știu că Dumnezeu face ceva extraordinar în ei și prin ei.

În anumite regiuni ale țării noastre, în anumite grupuri de oameni zdrobiți, înfometați, ploaia Duhului Sfânt începe să cadă. Trezirile anterioare au cunoscut aceeași reîmprospătare a Duhului. Cu toate acestea, ceea ce se întâmplă azi este deosebit de tot ceea ce a cunoscut vreodată țara noastră și este unic, personal pentru fiecare viață pe care El o atinge.

- Pastorul care nu poate vorbi din cauza lacrimilor.

- Liceeni și studenți care nu pot rezista tentației momentului, și care totuși nu uită promisiunea zilnică pe care el sau ea o face lui Dumnezeu.

- Omul de afaceri care dorește să-și cunoască emoțiile și pe Dumnezeu lui.

Dumnezeu își strânge poporul Său împreună—îngenunchiat. Adevărata trezire spirituală are la bază o singură acțiune—cheia trezirii țării noastre, a trezirii noastre personale, este rugăciunea.

Dorind să împlinim cât mai deplin nevoile cititorilor noștri și să îmbunătățim calitatea revistei noastre vă rugăm să ne scrieți părerea dvs. despre articolele publicate în acest număr sau în numerele anterioare, precum și sugestiile pe care le aveți privitoare la RESURSE SPIRITUALE. Dorim ca în numărul viitor să includem o rubrică intitulată RĂSPUNSURI DE LA CITITORI, în care să consemnăm comentariile primite.

Așteptăm nerabdători mesaje dvs.!

Redactorul șef

TREZIREA SPIRITUALĂ ACUM

nterviu cu **Thomas E. Trask**,
Superintendentul General al organizației
Assemblies of God, SUA.

Cu o dorință profundă de a vedea trezirea spirituală apărând în bisericile organizației Assemblies of God (Adunările lui Dumnezeu), și în Biserică în general, **Thomas E. Trask**, superintendentul general al acestei organizații, discută cu directorul executiv al publicației **Enrichment—Wayde I. Goodall**, despre lucrurile de care avem nevoie ca să experimentăm noi înșine trezirea spirituală și apoi bisericile noastre.

CUM AȚI DEFINI TREZIREA SPIRITUALĂ?

Trezirea spirituală este o reînnoire a spiritualității cuiva—atât individuală cât și colectivă în Trupul lui Hristos—înnoirea zelului și a râvnei acestei persoane în relația sa cu persoanele Trinității (Dumnezeu Tatăl, Isus Hristos Fiul și Duhul Sfânt). Trezirea spirituală este lucrarea suverană a Duhului Sfânt.

Biblia spune: „Apropiati-vă de Dumnezeu, și El se va apropia de voi” (Iacov 4:8), și: „Dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu, se va smeri, se va ruga și va căuta Fața Mea, și se va

abate de la căile lui rele,—îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul, și-i voi tămădui țara” (2 Cronici 7:14). În inima bărbaților și femeilor—în inima bisericii—trebuie să existe o dorință de-a se apropia de Dumnezeu. Ori de câte ori oamenii demonstrează acest lucru, Dumnezeu Se apropie de noi și, ca urmare, au loc o mulțime de evenimente dar, în mod fundamental, aceasta este înnoirea cuiva în Duhul Sfânt.

CE ANUME DECLANȘEAZĂ TREZIREA SPIRITUALĂ: VIAȚA DE RUGĂCIUNE A CREDINCIOȘILOR, CITIREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU DE CĂTRE ACEȘTIA, SAU FOAMEA CARE EXISTĂ ÎN INIMILE LOR?

Trezirea implică câțiva factori: citirea Cuvântului, rugăciunea, foamea (Biblia o numește sete). Când există toți acești factori, Dumnezeu răspunde.

Am studiat trezirile Vechiului Testament din timpul unor oameni ca Ezechia, Iosia și Neemia. Trezirea spirituală s-a produs atunci când au existat bărbați hotărâți care să strige către Dumnezeu, și care să se pocăiască. Pocăința este o parte vitală a trezirii—curățirea personală.

Psalmul 24 spune ce trebuie să se întâmple înainte ca cineva să

poată experimenta trezirea spirituală: „Cine va putea să se suie pe muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel Sfânt? Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată, cel ce nu-și dedă sufletul la minciună, și nu jură ca să înșele. Acela va căpăta binecuvântarea Domnului, starea după voia Lui, dată de Dumnezeul mântuirii lui.”

Trezirea spirituală este o manifestare abundentă a binecuvântărilor lui Dumnezeu (o măsură mai mare decât cea obișnuită), iar aceasta vine atunci când noi Îi arătăm lui Dumnezeu că avem nevoie de trezire spirituală și că o dorim, că vrem să fim mișcați de El și să-I fim plăcuți.

VEDEȚI TREZIREA SPIRITUALĂ MANIFESTÂNDU-SE ÎN MULTE BISERICI, ÎN TIMPUL CĂLĂTORIILOR DUMNEAVOASTRĂ CA LUCRĂTOR?

Da, multe din bisericile noastre experimentează lucrarea suverană a Duhului Sfânt. Ele sunt gata să plătească prețul trezirii și să se roage. Nu există nici o scurtătură pentru aceasta—așa ceva nu a existat niciodată și nici nu va exista vreodată. Dacă ne vom strânge și vom veni la altarul lui Dumnezeu mijlocind, rugându-ne și postind pentru ca Dumnezeu să ne vor-

Multe din bisericile noastre experimentează lucrarea suverană a Duhului Sfânt. Ele sunt gata să plătească prețul trezirii și să se roage.

bească, El va răspunde. El a răspuns în trecutul acestei organizații, și El nu s-a schimbat.

Nu există nici o formulă secretă, nici o magie. Nimeni nu poate purta trezirea spirituală într-o servietă. Fiecare creștin poate avea trezirea în propriul suflet. Fiecare

Nu există nici o scurtătură pentru aceasta—*a* ceva nu a existat niciodată și nici nu va exista vreodată. Dacă ne vom strânge și vom veni la altarul lui Dumnezeu mijlocind, rugându-ne și postind pentru ca Dumnezeu să ne vorbească, El va răspunde.

biserică, fiecare comunitate și fiecare națiune poate experimenta trezirea, dacă oamenii sunt dornici să umble pe căile lui Dumnezeu și să-L urmeze.

CARE SUNT CÂTEVA DIN SEMNELE SPECIFICE ALE TREZIRII SPIRITUALE?

În primul rând există o dovadă a sfințeniei personale. Oamenii trăiesc vieți curate. Când Isus Se manifestă într-un mod mai profund, mai extins, conștiințele devin sensibile la Duhul Sfânt. Când vine trezirea spirituală, El ne face de cunoscut care sunt lucruri-

le care nu Îi sunt plăcute. Când suntem mântuiți pentru prima dată, conștiința noastră este sensibilă, dar se poate întări, împietri și deveni indiferentă.

Apoi apare o dorință personală de a studia Cuvântul lui Dumnezeu, de-a te ruga, de-a fi devotat lui Dumnezeu, împreună cu responsabilitatea de-a evangheliza. Unii oameni cred că trezirea spirituală înseamnă stări emoționale înalte, fără ca viața și caracterul celor implicați să fie schimbate. Aceasta este superficialitate, dar o lucrare suverană a Duhului Sfânt va avea ca rezultat o preocupare pentru ceilalți, așa cum s-a întâmplat în Biserica Primară.

Acesta este unul dintre semnele trezirii spirituale de aici, din America. Văd biserica devenind sensibilă la nevoile bărbaților și femeilor, și găsind căi pentru a împlini acele nevoi. Ca și în Pilda Samariteanului milostiv, biserica trebuie să fie sensibilă la nevoile celor săraci, a celor fără casă, a celor deprimăți, a drogaților și alcoolicilor. Prin compasiune și dragoste, biserica se ocupă de ei și-i câștigă pentru Isus Hristos.

În Biserica Primară mulțimi de oameni erau mântuite, și ca urmare a trezirii spirituale și a lucrării suverane a Duhului Sfânt, Domnul adăuga zilnic la biserică pe cei care erau mântuiți. Va exista evanghelizare—câștigarea celor pierduți—o nouă compasiune, o nouă pasiune pentru câștigarea celor pierduți, și toate acestea se nasc din relații.

Începem să vedem, să gândim și să simțim ca Isus.

VEDEȚI APARIȚIA UNEI TREZIRI SPIRITUALE MONDIALE?

În acest moment semnele acesteia sunt pretutindeni. Dumnezeu cercetează națiunile. Timpul pe care îl alege El este crucial; noi nu putem face ca trezirea spirituală să aibă loc, fiindcă aceasta este responsabilitatea lui Dumnezeu. Dar în lume există locuri în care bărbați și femei au plantat sămânța, au udat-o, s-au rugat, au muncit și au mijlocit pentru o anumită comunitate sau națiune. Acum este timpul secerișului—vremea recoltei.

Cred că va exista o trezire spirituală la nivel mondial. Despre zilele de pe urmă, Dumnezeu a zis: „Voi turna Duhul Meu peste orice făptură”—exact așa cum s-a întâmplat în ziua Cincizecimii, eveniment care a șocat întreaga lume cunoscută de atunci. Când Duhul a fost revărsat, multe națiuni au fost prezente, iar ei îi auzeau pe ucenici vorbind în propriile lor limbi—această manifestare afectându-i pe toți. Înainte de venirea Domnului, eu cred că va avea loc o mare trezire spirituală și va fi o recoltă bogată; apoi va veni Domnul.

CUM SE POT PREGĂTI

LUCRĂTORII NOȘTRI PENTRU O TREZIRE SPIRITUALĂ PERSONALĂ?

Trebuie să înceapă cu cei din conducere. I-aș ruga pe toți cei care ocupă vreo poziție—evangelist, pastor, misionar, învățător sau alte domenii de slujire—să-și asume responsabilitatea personală. Aceasta este una din caracteristicile oamenilor trezirilor spirituale din Vechiul Testament care îmi provoacă inima—ei și-au asumat responsabilitatea personală. Ei nu au căutat să se scuze înaintea lui Dumnezeu. Dacă vom proceda ca ei, Dumnezeu va împlini nevoile noastre, dar aceasta trebuie să înceapă de la conducători.

Apoi intervine disciplina unei vieți de rugăciune, a postului și a studierii Cuvântului lui Dumne-

**Nu există
nici o formulă
secretă, nici o magie.
Nimeni nu poate
purta trezirea spirituală
într-o servietă.
Fiecare creștin poate
avea trezirea în
propriul suflet.**

În studiile mele despre trezirea spirituală din 2 Cronici, am descoperit o afirmație extraordinară, și anume că poporul era mult mai doritor după o trezire spirituală decât preoții. Aceasta este o teribilă acuzație pentru conducători. Dorința mea este să nu se spună acest lucru despre noi—că foamea după trezire spirituală a poporului este mai mare decât foamea conducătorilor lor. Trezirea spirituală trebuie să pornească de la cap astfel încât Dumnezeu să o poată canaliza cum se cuvine pentru Împărăția Sa.

zeu. Credincioșii din bisericile noastre vor vedea cum suntem noi. Dacă inimile noastre nu sunt mișcate—dacă nu există trezire spirituală în viețile noastre—nu ne putem aștepta ca aceasta să aibă loc în viețile celorlalți.

DUPĂ CE ȘI-AU PREGĂTIT PROPRIILE VIEȚI PENTRU TREZIRE, CUM POT PĂSTORII SĂ-ȘI PREGĂ- TEASCĂ BISERICA PENTRU O TREZIRE SPIRITUALĂ ÎN COMUNITATE?

Concentrarea rugăciunii și a predicii asupra subiectului trezirii spirituale, ajută la crearea interesului. Trebuie să se ofere ocazii favorabile în care credincioșii să se aștepte ca Dumnezeu să lucreze, astfel încât El să poată lucra. Fii gata să renunți la planurile tale, și să urmezi planul Lui, să îplinești voia și scopurile Sale.

Unul dintre cei mai importanți factori ai trezirilor spirituale din Vechiul Testament a fost faptul că liderii chemau poporul la trezire, la pocăință, să-L caute pe Dumnezeu, să se separe de păcat. Tot așa este și astăzi.

FRATE TRASK, VREȚI SĂ VĂ RUGAȚI ACUM PENTRU LUCRĂTORII DIN BISERICILE NOASTRE?

Tată, întâi de toate, recunoaștem nevoia noastră de trezire. Avem nevoie de o trezire spirituală, atât ca indivizi, cât și împreună, ca o colectivitate. Doamne, avem nevoie să cercetezi bisericile în mod suveran prin Duhul Tău cel Sfânt. Doamne, Te rugăm, vino la noi și ajută-ne. Iartă-ne păcatele. Iartă-ne pentru lipsa noastră de grijă față de alții, pentru indiferența noastră, pentru egoismul nostru. Iartă-ne pentru că ne bazuim pe invențiile noastre omenești, în loc să ne bazuim pe Duhul Tău, pe puterea Ta, pe harul Tău și bunătatea Ta.

U*nii oameni
cred că trezirea
spirituală înseamnă
stări emoționale înalte,
fără ca viața și
caracterul celor
implicați în trezire
să fie schimbate.*

Dumnezeule, mă rog să lași ca vântul Duhului Sfânt care a suflat în ziua Cincizecimii să sufle peste bisericile noastre, aducând înnoire și înviore. Începe cu propriile noastre vieți, cu conducătorii. Înnoiește-ne iarăși în mijlocul anilor. Fă-ne să fim bărbați și femei ai Cuvântului, ai sfințeniei și oameni ai rugăciunii. Fie ca noi să fim primiți înaintea Ta. Apoi, fă o nouă lucrare. Lasă ca lucrarea Duhului Sfânt să fie atât de minunată, proaspătă, vibrantă și puternică, încât atunci când bărbații și femeile vin în bisericile noastre mereu și mereu, lucrurile să nu fie ca de obicei, ci puterea Duhului Sfânt să-i convingă pe cei nemântuiți. Doamne, nu lăsa ca cei nemântuiți să stea în bisericile noastre, săptămână de săptămână, fără să fie convinși vreodată de păcat. Fie ca puterea Ta să-i cerceteze, și umple bisericile noastre cu nou-născuți, care să-L găsească pe Hristos ca Domn și Salvator.

Doamne, Te rog aceste lucruri, nu pentru slava bisericilor noastre, ci pentru slava Împărăției Tale. Fă ca Biserica să fie fără pată sau zbârcitură, spălată în sângele Mielului. Pregătește-ne ca biserică pentru venirea Ta apropiată. Fie ca inimile și ochii noștri să fie ațintiți spre cer. Nu vrem doar să ajungem în cer, ci vrem să ducem acolo împreună cu cât mai mulți

Importanța crucială a **RUGĂ**

de LEWIS A. DRUMMOND

**Dacă bătătura
unei treziri este
suveranitatea
lui Dumnezeu,
urzeala este
rugăciunea
eficientă.**

In ultimii ani ai deceniului 1780 un mare val de putere a trezirii spirituale a măturat statele nou formate ale SUA. După cum Prima Mare Trezire (1734) a început printre presbiterienii și congregaționaliștii din Noua Anglie, Cea de-a Doua Trezire a erupt în cercurile metodiste și baptiste din Virginia și s-a răspândit repede în Carolina. Deși aceasta a început în primul rând ca o mișcare baptistă și metodistă, presbiterienii și ceilalți n-au fost excluși. Prinși în această trezire spirituală s-au aflat doi lucrători presbiterieni din Carolina de Nord:

James McGready și Barton Stone, protejatul său.

McGready și Stone au fost destinați să fie folosiți într-un mod extraordinar de Dumnezeu. După doi sau trei ani petrecuți în Tennessee, McGready s-a stabilit în districtul Logan, Kentucky, și a început să predice la Casa de rugăciune din Red River (Râul roșu). Stone s-a dus în districtul Bourbon, tot în Kentucky.

McGready avea o reputație de „predicator pasionat, plin de râvnă, pastor harnic și un fierbinte om al rugăciunii“. În iunie 1800 el i-a chemat pe oamenii din

ILUSTRĂȚIA: THE ART SOURCE

CIUNII în marile treziri

părțile centrale și sudice ale statului Kentucky pentru o sărbătoare prelungită, de patru zile, a Cinei Domnului. Oamenii au venit, așteptând ca Dumnezeu să-i binecuvânteze, iar Dumnezeu le-a răsplătit credința. Duhul Sfânt a fost revărsat asupra lor cu putere. Vineri și sâmbătă au putut fi văzute curgând multe lacrimi de pocăință, precum și momente de bucurie exuberantă. Duminică, Duhul a lucrat chiar mai profund—când s-a dat Cina Domnului. Punctul culminant a venit în ultima zi, când John McGee, un lucrător metodist,

a avut îndemnul de încheiere. Propriile lui cuvinte descriu scena:

„Eu . . . i-am îndemnat să-L lase pe Dumnezeu cel Atotputernic să domnească în inimile lor, să se supună Lui, pentru ca sufletele lor să trăiască . . . Am trecut prin sală, printre rânduri, strigând și îndemnând cu toată energia și extazul posibil, și podeaua a fost curând plină de cei căzuți la pământ sub puterea Duhului lui Dumnezeu.“

Oamenii veniseră în foarte mare număr, de pe o rază de 160 de kilometri din jurul localității Red River. Pentru că

Nu este o exagerare dacă spunem că păcatul este singurul obstacol în calea unei rugăciuni eficiente pentru trezire.

Concepția primilor americani despre rugăciunea pentru trezirea spirituală

Primii americani au adoptat cinci principii cu privire la rugăciunea pentru trezire:

1. Dumnezeu este un Dumnezeu personal. Întruparea lui Dumnezeu în Hristos este coroana adevărului cu privire la personalitatea lui Dumnezeu. Astfel, El poate asculta și răspunde la strigătele creaturilor Sale (Deuteronom 13:17; Ioan 1:1-12 etc.).
2. Dumnezeu este apropiat —este aproape de poporul Său și are urechea îndreptată spre cererile acestuia (2 Cronici 7:14; etc.).
3. Dumnezeu este Atotputernic. Ca și Creator și susținător al universului. El nu numai că poate auzi rugăciunile, dar și acționează cu putere pentru a răspunde celor ce strigă după ajutor (Apocalipsa 19:1).
4. Dumnezeu este influențat cu adevărat de rugăciune. În unele situații alese de El, Dumnezeu își limitează acțiunile Sale la cererile poporului Său (Ioan 14:13,14).
5. Poporul lui Dumnezeu trebuie să se roage pentru că este dependent în mod absolut de Dumnezeu—de fapt, acest lucru nici nu mai este nevoie să fie spus (Ieremia 10:23).

mulțimile n-au putut fi găzduite în clădirile existente în localitate, oamenii au adus saltele și corturi în căruțele lor, și prima tabără pentru întâlniri a fost inaugurată. Totul a fost neplanificat, dar o nouă mișcare și metodologie s-au născut. McGardy raporta: „Nimeni nu dorea să meargă acasă—foamea și somnul se părea că nu afectează pe nimeni—lucrurile veșnice erau preocuparea de căpătâi. Aici lucrarea trezirii și deșteptării spirituale putea fi văzută peste tot în mulțime . . . Profesori sobri, care predaseră timp de mulți ani, acum stăteau cu fața la pământ, plângând și rugându-se: «O, cum aş fi disprețuit cu câteva zile în urmă pe toți cei care s-ar fi comportat așa cum mă comport eu acum. Dar nu mă pot abține!» . . . Persoane de toate categoriile: albi, negri . . . în cea mai mare nenorocire, plângeau cerând milă.“

Dintre toți cei prezenți acolo, nimeni n-a fost ales și folosit de Dumnezeu așa ca Barton Stone. El predicase la Casa de rugăciune din Cane Ridge, districtul Bourbon, invitat și îndemnat să slujească acolo de Daniel Boone. Stone a fost atât de copleșit de trezirea de la Red River, încât s-a întors acasă și, în mai 1801, a organizat o întâlnire similară cu cea de la Cane Ridge. Lucrarea a început și mulți au fost binecuvântați. În august, el a organizat o nouă întâlnire de acest gen și, spre uimirea tuturor peste 20.000 de oameni s-au adunat pentru întâlnirea de la acel sfârșit de săptămână. A fost un eveniment incredibil, pentru că aceasta era o zonă de frontieră puțin populată.

Între miile de convertiți s-a aflat și James B. Finley, care mai târziu a devenit un predicator metodist itinerant. El a scris:

„Zgomotul era ca vuietul Niagarei. Uriașa mare de oameni părea a fi agitată ca de venirea unei furtuni. Am numărat șapte lucrători, toți predicând în același timp, unii urcați pe buturugi, alții din trăsură, iar un altul stătea pe un copac răsturnat care, în cădere, se prăbușise peste un alt copac. . . Unii oameni cântau, alții se rugau, alții plângeau cerând milă în cele mai jalnice accente, în timp ce alții strigau făcând un tărăboi foarte mare. În timp ce priveam aceste

scene, am avut o senzație ciudată, cum nu mai cunoscusem niciodată înainte. Inima a început să-mi bată cu putere, genunchii îmi tremurau, buzele îmi tremurau și ele, și am simțit că trebuie să cad la pământ. O putere supranaturală părea că străbate întreaga mulțime care era adunată acolo . . . M-am urcat pe un buștean de unde puteam vedea mai bine uriașa mare de oameni. Scena . . . era de nedescris. La un moment dat am văzut cel puțin 500 de oameni doborâți la pământ într-o clipă, ca și cum o baterie cu zeci de arme ar fi deschis focul asupra lor, iar apoi imediat au început să se audă țipetele și urletele în stare să despice chiar și cerul.“

Frontiera americană fusese aprinsă. Prezbiterienii și metodiștii au prins imediat focul, și flacăra a izbucnit curând între bapțiștii din districtul Carroll de pe fluviul Ohio. Mari personalități s-au ridicat din această trezire, ca Peter Cartwright, precum predicatori metodiști itineranți. Trezirea spirituală baptistă care continuă și în prezent, s-a născut din această mișcare. Ideea taberelor pentru întâlniri de evanghelizare s-a răspândit peste tot în estul Americii. Întreaga frontieră a experimentat o transformare radicală. În locul jocurilor de noroc, al pariurilor de la cursele de cai și al viciilor de tot felul, creștinismul și spiritualitatea adevărată au caracterizat mișcarea timpurie orientată spre apus. Mulțimi de oameni s-au convertit. În Kentucky, în doar trei ani, numărul metodiștilor a crescut de patru ori, iar al bapțiștilor s-a triplat. Ceasul magnific al lui Dumnezeu sosise.

Aceasta este trezirea spirituală în sensul bogat, istoric și biblic al cuvântului. Dar toate acestea, ne duc la o întrebare vitală: Ce anume declanșează o trezire spirituală de asemenea proporții?

SUVERANITATEA LUI DUMNEZEU

Prima problemă cu care ne confruntăm în căutarea adevăratei treziri spirituale se află în realitatea suveranității lui Dumnezeu. El este Domn și numai El este Cel care trimite trezirea spirituală. În spatele tuturor trezirilor adevărate se află absoluta suveranitate a lui Dumnezeu.

Într-un cuvânt, El dă trezirea, atunci când alege El, așa cum alege El, și după bunul Său plac. El nu poate fi silit, păcălit sau determinat să trimită o asemenea mișcare. Dumnezeu nu poate fi programat așa cum vrem noi. El alege timpul, locul și contextul mișcării. Omenește aceasta nu poate fi generată, indiferent de ceea ce ar putea face Biserica. Desigur, la acest principiu se poate replica folosind 2 Cronici 7:14, și argumentând că, dacă poporul lui Dumnezeu îndeplinește aceste condiții, atunci Dumnezeu va trimite trezirea. Dar această logică este rezultatul unei înțelegeri greșite. Când poporul lui Dumnezeu „se va smeri,“ „se va ruga,“ „va căuta Fața Mea,“ și „se va abate de la căile lor rele“, în modul cel mai profund implicat de acest pasaj, atunci are loc trezirea spirituală. Ca urmare a acestei treziri, Dumnezeu „ascultă,“ „iartă“ și „vindecă.“ Astfel ajungem din nou la suveranitatea Dumnezeului harului care dă trezirea spirituală în timpul ales de El, și în modul ales de El.

Totuși, acesta este doar un aspect al problemei. Duhul lui Dumnezeu, Autorul trezirii, nu lucrează în vid, în gol. El folosește mijloace omenești, dar aceste mijloace nu înseamnă o căutare frenetică după ultimele tehnici pe care le concep unii experți în programe, deși programele bune își au locul lor în viața bisericii. Duhul Sfânt folosește întotdeauna o singură metodă pentru a grăbi trezirea spirituală: rugăciunea fierbinte. Dacă bătătura unei treziri este suveranitatea lui Dumnezeu, urzeala este rugăciunea eficientă. Așa este țesută tapiseria trezirii de către Duhul Sfânt. Istoria este plină de exemplificări ale acestui principiu.

TREZIREA ȘI RUGĂCIUNEA

Înainte de revărsarea Duhului Sfânt în ceea ce noi numim Prima Mare Trezire, Samuel Torrey scria în 1683: „Nimic nu ne va face bine, dacă Dumnezeu nu va turna Duhul Său peste noi. Am văzut ineficiența oamenilor de-a ne aduce într-o formă bună sau la o bunăstare. . . Judecățile n-au făcut-o . . . Eliberarea n-a făcut-o . . . Toate mijloacele obișnuite s-au dovedit ineficiente.“

Atunci ce putem face noi, Biserica? Ce anume aduce Duhul? În 1702, Cotton Mather a scris următoarele cuvinte: „Când știm că timpul pentru extinderea Împărăției lui Hristos este aproape, atunci ar trebui să ne punem mai mult pe rugăciune stăruitoare, cerând ca să se împlinească acest lucru. Și, dacă există cu adevărat un duh de rugăciune pentru acest scop, aceasta va fi un semn binecuvântat al faptului că timpul este aproape“.

Comunitatea puritană a înțeles în mod corect că singurul răspuns în căutarea unei adevărate treziri spirituale este rugăciunea stăruitoare, și ei și-au propus să facă acest lucru. Esența mișcării de rugăciune de la începutul secolului al 18-lea s-a centrat în binecunoscutele *Întâlniri de rugăciune*, promovate în principal de Jonathan Edwards. Edwards a scris o predică intitulată „Cel Prea Înalt—Un Dumnezeu care ascultă rugăciunea“, inspirată din Psalmul 65:2. Lucrarea lui de predicare având ca subiect rugăciunea a avut efect asupra celor care l-au ascultat, însă apoi el a scris cea mai importantă lucrare a sa: *O încercare umilă de-a promova o înțelegere explicită și o unire vizibilă a poporului lui Dumnezeu în rugăciunea extraordinară pentru trezirea religiei și înaintarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ*. (Așa cum a remarcat cineva în glumă, nu aceasta este cartea; acesta este doar titlul, care a fost de mare ajutor pentru îngeunuchiarea coloniștilor în rugăciunea fierbinte de mijlocire, pentru a căuta prezența lui Dumnezeu în trezirea spirituală.)

Crezând în promisiunile Bibliei, coloniștii timpurii s-au unit pentru *Întâlniri de rugăciune*, și Prima Mare Trezire Spirituală a apărut pe scenă (vezi coloana din stânga de pe pagina alăturată). În aceste *Întâlniri* a fost prinsă nu numai America timpurie, ci Jonathan Edwards a corespondat mult cu William M'Culloch din Cambuslang, un orașel de la marginea Glasgow-ului, din Scoția. Acesta a creat de asemenea *Întâlniri de rugăciune* în comunitatea sa pentru trezire spirituală. Tot astfel, Edwards l-a influențat pe John Erskine, un misionar scoțian faimos. Și trezirea a venit—cu putere mare—peste Scoția. George Whitefield s-a dus la

În ultimă instanță, întreaga noastră umblare cu Dumnezeu depinde de tratarea corectă a păcatelor noastre.

Caracteristicile rugăciunii eficiente pentru trezirea spirituală

Charles Finney, folosit într-un mod extraordinar de Dumnezeu în timpul Celei de-a Doua Mari Treziri, a fost convins, la fel ca Edwards, că rugăciunea a ocupat un loc central în trezirile spirituale. El a prezentat câteva atribute ale rugăciunii eficiente pentru trezire în *Discursuri de teologie sistematică*:

1. Creștinii trebuie să se roage pentru lucruri concrete.
2. Rugăciunea trebuie să fie după voia lui Dumnezeu.
3. Luptătorul eficient în rugăciune trebuie să fie supus voii lui Dumnezeu.
4. Glorificarea lui Dumnezeu trebuie să fie singura motivație pentru rugăciune.
5. Rugăciunea eficientă este rugăciunea care în realitate reprezintă mijlocirea Duhului Sfânt prin intermediul credinciosului.
6. Rugăciunea eficientă este rugăciunea stăruitoare.
7. Rugăciunea trebuie făcută în Numele lui Isus.
8. Creștinul care se roagă trebuie să renunțe la toate păcatele.
9. Rugăciunea trebuie făcută cu credință.

Cambuslang, a predicat și, marți, 6 iulie, 1742, focul a căzut. Whitefield spunea: „Nu s-a mai auzit niciodată de vreun zgomot ca cel de la orele 11:00 noaptea. Asta a depășit cu mult tot ceea ce am văzut eu în America . . . După ce am terminat eu, d-l M'Culloch a predicat până la ora 1:00 dimineața, și apoi abia a putut să-i convingă pe cei prezenți să se despartă. Pe câmpuri s-au auzit toată noaptea voci de rugăciune și laudă.“ Despre trezirea de la Cambuslang, Whitefield a scris: „Niciodată înainte nu am fost în stare să predic ca atunci“. Și toate acestea s-au întâmplat datorită rugăciunilor de mijlocire pentru trezirea spirituală.

Mult mai multe ilustrații despre adevăratele treziri ar putea fi prezentate pentru a demonstra principiul importanței rugăciunii în trezire.

RUGĂCIUNEA PENTRU TREZIRE

Deoarece rugăciunea a fost considerată esențială pentru apariția trezirii în trecut, această concepție trebuie să o avem cu siguranță și noi astăzi. Dumnezeu este același „ieri, azi, și în veci“ (Evrei 13:8). Din moment ce acesta este adevărul, atunci cum ar trebui să se roage biserica?

Cu mulți ani în urmă, R.A. Torrey, un om al rugăciunii, a schițat dinamica centrală a rugăciunii eficiente pentru trezirea spirituală în valoroasa sa carte: *Puterea rugăciunii* („*The Power of Prayer*“). El a arătat că dacă biserica nou testamentală a mijlocit vreodată cu succes și L-a văzut pe Dumnezeu făcând o minune, aceasta s-a întâmplat atunci când credincioșii s-au rugat pentru Petru, ca acesta să fie eliberat din închisoare. Cum s-au rugat aceștia? „Petru era păzit în temniță, și Biserica nu înceta să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru el“ (Fapte 12:5). Torrey prezintă principiile rugăciunii de mijlocire în felul următor:

1. „*Către Dumnezeu*.“ Rugăciunea eficientă este îndreptată întodeauna către Dumnezeu. Noi știm acest lucru, dar oare îl practicăm? Torrey spunea: „Cred că nici măcar o rugăciune dintr-o sută de rugăciuni ale creștinilor protestanți nu

este îndreptată „*către Dumnezeu*.“ Asta s-ar putea să fie o exagerare, dar oprește-te și gândește-te o clipă: Nu ne facem noi vinovați de multe ori de a fi mult mai preocupați de conținutul cererilor noastre sau de felul în care sunt formulate decât de Dumnezeu Cel Atotputernic căruia ne adresăm? Chiar mai mult decât atât, nu se întâmplă uneori să spunem o serie de fraze care sună foarte bine, dar spun atât de puțin? Oare în rugăciunile noastre în comun nu se întâmplă deseori să „bolborosim aceleași vorbe“, o atitudine pe care Domnul nostru ne-a avertizat să o evităm?

Când rostим Numele lui Dumnezeu cu buzele noastre, trebuie să fim deplin conștienți cu cine vorbim. El este Atotputernicul Dumnezeu al unei sfințenii care consumă.

De aceea, trebuie să ne oprim înainte de-a ne grăbi să intrăm de-a valma în prezența Lui—trebuie să ne oprim suficient de mult timp ca să ne întrebăm dacă suntem măcar vrednici să stăm în prezența Celui în fața căruia heruvimii strigă neîncetat: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!“ (Isaia 6:3)

2. *Rugăciunea în Numele lui Isus*. Abia când am ajuns la acest punct al unei inimi pocăite, Domnul Isus ne poate spune: „Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină“ (Ioan 16:24). „În Numele Meu“—aceasta este cheia rugăciunii ascultate. Noi cerem în Numele lui Isus. Ce înseamnă să ne rugăm în Numele lui Isus? Aceasta trebuie să implice mult mai mult decât doar o expresie pioasă adăugată la sfârșitul rugăciunilor noastre.

De exemplu, dacă semnăm un cec pentru cineva, și avem suficienți bani în contul nostru bancar, persoana respectivă poate încasa banii de pe cecul respectiv. În schimb, când mergem la banca cerului, noi nu avem acolo nici un cont. Nu putem încasa banii de pe nici un cec, indiferent de valoarea lui, dacă acesta poartă propria noastră semnătură. Cu toate acestea, Isus Hristos are resurse infinite, și El ne-a dat autoritatea să com-

pletăm cecuri în Numele Lui. Noi punem Numele Său pe cecul nostru, și suma respectivă va fi plătită imediat din bogățiile lui Dumnezeu din gloria Sa.

Oricum, noi nu putem avea nici o pretenție în fața lui Dumnezeu. El nu ne datorează nimic, iar noi nu merităm nimic. Însă, în Numele lui Isus, care are toate drepturile înaintea lui Dumnezeu, fiindcă este Fiul lui Dumnezeu și Salvatorul lumii, noi putem cere orice în virtutea drepturilor Sale. Cu alte cuvinte noi acționăm în baza vredniciei și a neprihănirii lui Hristos. De fapt, noi ne rugăm în virtutea aceluiași temei prin care am fost salvați: neprihănirea lui Hristos.

De aceea, cu siguranță a ne ruga în Numele lui Isus nu înseamnă doar o expresie banală pe care s-o adăugăm pur și simplu la rugăciune. Aceasta este o expresie a unei atitudinii și condiții extrem de importante înaintea lui Dumnezeu. Noi nu ne rugăm Tatălui spunând: „În Numele Tău!“, și niciodată nu ar trebui să încheiem rugăciunile noastre cu un simplu „Amin“. Noi ne rugăm în Numele lui Isus Hristos, care ne face vrednici să stăm în fața lui Dumnezeu. Datorită vieții, morții și învierii Lui, El este vrednicia noastră, neprihănirea noastră și, în puterea Numelui lui Isus, noi putem pur și simplu să cerem orice, atâta timp cât cerem lucruri după voia lui Dumnezeu.

3. *Rugăciunea după voia lui Dumnezeu.* „După voia lui Dumnezeu“ este un alt principiu vital atunci când ne rugăm „către Dumnezeu“. Cineva a exprimat acest lucru în felul următor: „Rugăciunea creștină Îl are în centrul ei pe Dumnezeu, nu eul. Rugăciunea nu înseamnă obținerea anumitor lucruri de la Dumnezeu, ci căutarea voii lui Dumnezeu, și dăruirea noastră pentru a coopera cu aceasta.“

În rugăciunea către Dumnezeu pentru o trezire, apare imediat o întrebare: „Este voia lui Dumnezeu să trimită o adevărată trezire spirituală? Cum putem ști acest lucru?“ Există diferite modalități de a descoperi voia lui Dumnezeu, printre cele mai importante fiind studierea Scripturilor și căutarea unui cuvânt din partea lui Dumnezeu. Ce spune Biblia despre

trezirile spirituale? (Vezi Psalmul 85:1-6; Habacuc 3:2; 2 Petru 3:9.)

Aceste pasaje împreună cu multe altele ne descoperă că Dumnezeu tânjește să trimită o trezire glorioasă. Deci, întrebarea devine: Ne arată providența lui Dumnezeu faptul că o trezire spirituală este gata să se declanșeze? Există vreun vestitor al unei treziri spirituale la orizontul providenței?

În prezent există mult interes pentru trezire—acesta este un semn bun. Oamenii își dau pretutindeni seama de nevoie. Avocații trezirii spirituale nu mai sunt voci singuratică care strigă într-o pustie a nepăsării. Aceste realități, plus mulțimea celorlalte semne par a indica faptul că acesta este ceasul ales de Dumnezeu în suveranitatea Sa pentru trezirea spirituală.

Astfel, noi putem să ne rugăm cu toată încrederea și siguranța pentru o trezire spirituală profundă, deoarece știm că „dacă cerem ceva după voia Lui ne ascultă“ (1 Ioan 5:14,15). Rugăciunea după voia lui Dumnezeu ne duce întotdeauna la o rugăciune sinceră a credinței.

4. *Rugăciunea credinței.* Rugăciunea eficientă adresată lui Dumnezeu, trebuie să fie întotdeauna o rugăciune făcută cu credință. Prin faptul că ne rugăm cu credință, noi Îl onorăm pe Dumnezeu. Necredința este păcat; aceasta pune sub semnul îndoielii însuși adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Biblia este plină de acest principiu al credinței. (Vezi Iacov 1:5-8.)

Totuși, trebuie să recunoaștem că nu este întotdeauna ușor să ne rugăm cu credință. De obicei, pentru a ne ridica pe acel tărâm al încrederii în rugăciune sunt necesare două lucruri: (1) Trebuie să fim siguri că ceea ce cerem este după voia lui Dumnezeu. (2) În general, trebuie să ne rugăm destul de mult pentru ca Duhul Sfânt să ne poată da siguranța interioară că rugăciunea noastră este ascultată. Acest punct trebuie subliniat în aceste zile când totul are loc instantaneu, inclusiv rugăciunea. Poate că n-am primit răspuns la rugăciunile noastre pentru simplul fapt că am renunțat prea repede.

Avocații trezirii spirituale nu mai sunt voci singuratică care strigă într-o pustie a nepăsării. Aceste realități, plus mulțimea celorlalte semne par a indica faptul că acesta este ceasul ales de Dumnezeu în suveranitatea Sa pentru trezirea spirituală.

Ce este TREZIREA?

(Continuare din pagina 5)

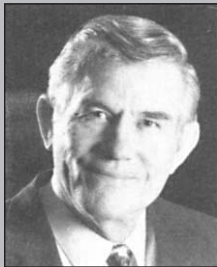
Cu toate acestea, în timpul vieții noastre, n-a avut loc nici o trezire spirituală la nivel național. Nu ne mai putem aștepta să plutim în derivă mult timp.

„DOAMNE,
LUCREAZĂ DIN NOU“

Totuși, în timp ce umbrele devin tot mai dense, există câteva semne încurajatoare ale trezirii. Sarcina rugăciunii poate fi simțită pe inima tot mai multor oameni din poporul lui Dumnezeu; aceasta se poate vedea în mulțimile de bărbați care au aderat la organizația „Promise Keepers“ (Cei care își țin promisiunea) și care umplu stadioanele Americii; aceasta se poate vedea în înmulțirea grupurilor mici de ucenici serioși care se întâlnesc pentru studii biblice în case și școli; aceasta pulsează în inimile a mii de studenți care se dedică pe ei înșiși împlinirii Marii Trimiteri. În toate acestea, și în nenumărate alte moduri, putem simți dorința arzătoare după trezirea spirituală pe tot cuprinsul țării.

Te rogi și tu ca Dumnezeu să lucreze din nou—ca bărbații și femeile care cred că Dumnezeu poate face imposibilul, să se ridice pentru această cauză, ca numărul lor să crească până când o nouă și puternică manifestare a dragostei sfinte se va răspândi pe tot cuprinsul țării? Dumnezeu să facă lucrul acesta!

„Nu ne vei înviora iarăși, pentru ca să se bucure poporul Tău în Tine?“

5. *Rugăciunea neîncetată.* În versetul pe care îl analizăm ni se spune că „Biserica nu înceta să se roage“. Cuvântul folosit de Luca pentru a exprima aceasta este *ektenos*—care tradus literal înseamnă „prelungit, întins“. Acesta descrie o persoană care se întinde (ca să apuce ceva), determinată de o dorință intensă atunci când se roagă lui Dumnezeu. Într-un cuvânt, noi trebuie să ne rugăm cu o inimă fierbinte, frântă, pocăită și care agonizează din cauza nevoii pentru care se roagă.

De ce ni se pare atât de greu să avem acest fel de spirit și această atitudine în rugăciune? Biblia arată clar preocuparea lui Dumnezeu pentru inima zdrobită și mâhnită (Psalmul 51:17). David a văzut limpede acest lucru. Observați cum a înțeles el principiul—în contextul unei inimi zdrobite din cauza păcatului. Psalmul 51 este un imn extraordinar al mărturisirii păcatului. Este posibil ca păcatul să ne împiedice să avem cea inimă zdrobită și rugativă care este atât de prețuită de Dumnezeu?

Nu uita niciodată: „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul“ (Psalmul 66:18). Primul pas spre o rugăciune serioasă și sinceră pentru trezire este rugăciunea pocăinței, a mărturisirii păcatelor. În ultimă instanță, întreaga noastră umblare cu Dumnezeu depinde de tratarea corectă a păcatelor noastre. Păcatul este o problemă reală—chiar și pentru credincioși. Nu este o exagerare dacă spunem că păcatul este singurul obstacol în calea unei rugăciuni eficiente pentru trezirea spirituală.

6. *Rugăciunea în Duhul.* Probabil că întreaga imagine su-

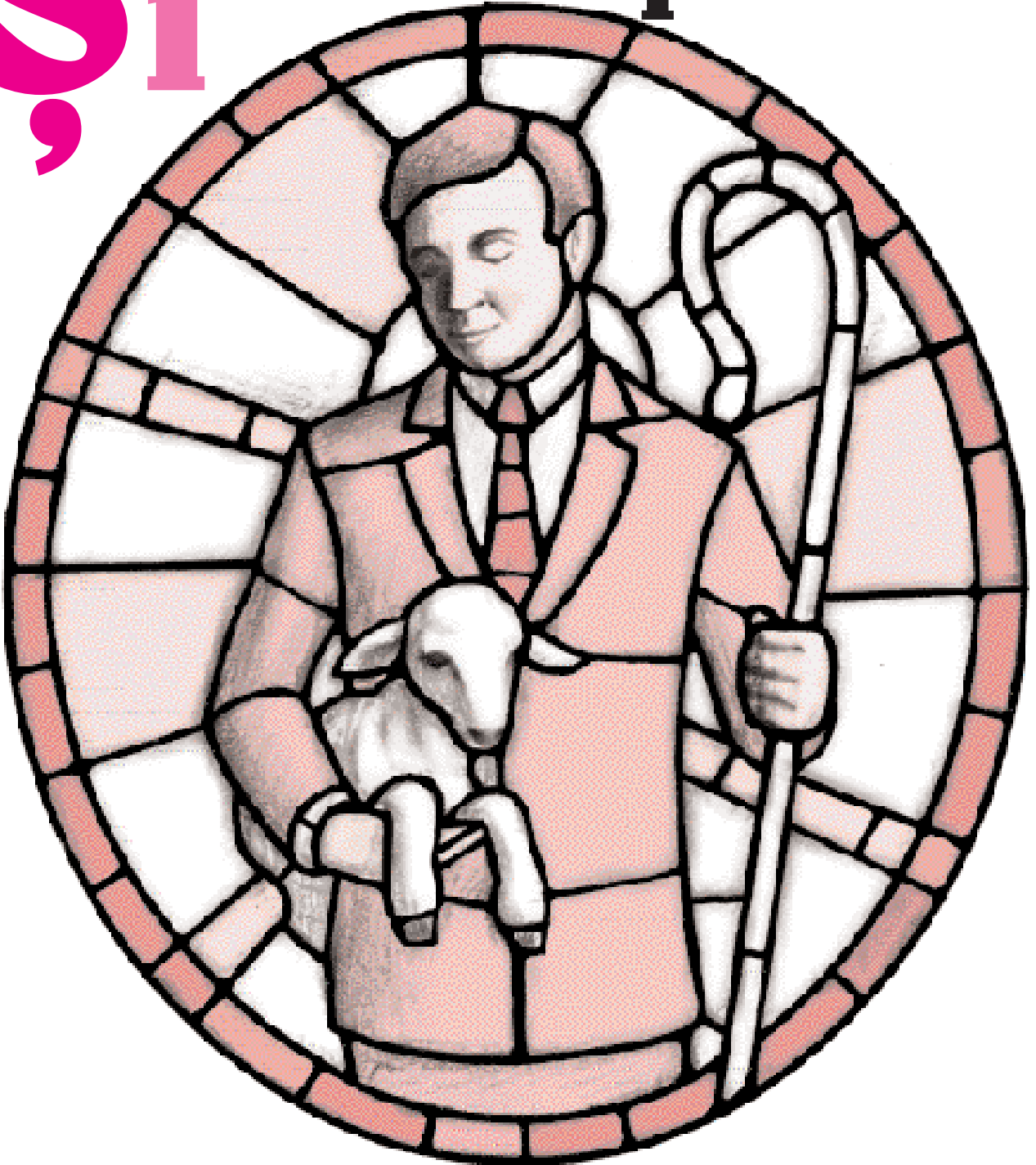
perbă a rugăciunii eficiente către Dumnezeu poate fi rezumată în expresia lui Pavel, rugăciunea „prin Duhul“ (Efeseni 6:18). În școala de rugăciune a lui Dumnezeu, Duhul Sfânt este Învățătorul. El este Cel care ne inspiră, ne învață, ne conduce, ne face vrednici și direcționează rugăciunile poporului lui Dumnezeu, care Îl au pe Dumnezeu în centrul lor, la tronul lui Dumnezeu. De fapt, Duhul Sfânt Se roagă prin intermediul credincioșilor supuși Lui, și înalță atât rugăciunea, cât și persoana care se roagă chiar în glorioasa prezență a lui Dumnezeu. El „mijlocește pentru noi cu suspine negrăite“ (Romani 8:26). De aceea, orice rugăciune eficientă începe și se sfârșește cu deschiderea și supunerea credincioșilor în rugăciune, față de mișcarea Duhului. Noi trebuie să ascultăm de vocea Lui; El știe cum să Se roage *către Dumnezeu!* Iar noi trebuie să ne rugăm cu o dorință profundă.

CONCLUZIE

Un singur lucru mai trebuie spus: În lumina nevoii presante de trezire spirituală din zilele noastre, noi pur și simplu trebuie să ne rugăm, să formăm *Întâlniri de rugăciune*, să încurajăm rugăciunea personală, și să ne lăsăm folosiți de Duhul lui Dumnezeu pentru a-i aduce pe oameni pe genunchi. Fără rugăciune nu există trezire. Mai multă rugăciune, mai multe binecuvântări. De aceea, haideti să ne rugăm — asta este tot.

Și El a dat păstori

de JAMES K. BRIDGES **În cultura modernă conceptul de pastor/păstor**

Lucrătorilor li se pot da multe titluri, cum sunt predicatori, clerici, preoți (parohi), reverenzi etc. Însă atunci când a fost pe pământ Domnul nostru Isus Hristos a ales să fie cunoscut numai printr-un singur titlu: Păstorul cel bun (Vezi Ioan 10:11,14). Cel care

a fost Păstorul bătut (Zaharia 13:7) a devenit Păstorul și Episcopul sufletelor noastre (1 Petru 2:25), Marele Păstor al nostru (Evrei 13:20) și Păstorul nostru cel mare (1 Petru 5:4).

Domnul, Păstorul credincios (Psalmul 23:1) a dat turmei Sale păstori,

poate părea depășit, dar nevoia de un astfel de dar pentru biserică n-a fost niciodată mai mare ca acum.

Păstorul înțelept știe cum să-și conducă turma la pășuni în care o hrană echilibrată face ca turma să fie sănătoasă.

așa cum ni se spune în Efeseni 4:11: „Și El a dat pe unii . . . păstori“. El i-a dat pe păstori pentru că biserica Sa este „turma lui Dumnezeu“ (1 Petru 5:2), și noi suntem „poporul Lui și turma pășunii Lui“ (Psalmul 100:3). În cultura modernă conceptul de pastor/păstor poate părea depășit, dar nevoia de un astfel de dar pentru biserică n-a fost niciodată mai mare ca acum.

Rolul pastorului este interpretat în principal în lumina sarcinilor vizibile pe care acesta le îndeplinește (de exemplu, oficierea căsătoriilor, înmormântărilor, botezurilor în apă, binecuvântărilor copiilor și a serviciilor Cinei Domnului). Acestea sunt elemente foarte importante ale credinței creștine. Când pastorii încep să lucreze într-un mod superficial, fără să acorde nici o importanță sau semnificație simbolismului, ei au pierdut din vedere semnificația spirituală mai adâncă a chemării lor. Ca exemplu, putem aminti servirea Cinei Domnului la sfârșitul unui serviciu divin din biserică, ca și cum și-ar fi adus aminte prea târziu de aceasta sau ca o anexă fără nici o consecință.

Pentru a fi eficient în munca sa, pastorul trebuie să se vadă pe sine în trei roluri majore: (1) ca model pentru turmă, (2) ca protector al turmei și (3) ca cel ce poartă de grijă turmei.

PASTORUL CA MODEL

Epistolele pastorale (1 și 2 Timotei și Tit) slujesc drept manuale de pregătire pentru lucrători, oferind învățături cu privire atât la viața și comportarea personală, cât și la modul în care să slujească turma.

Primul principiu pentru ca cineva să intre în lucrare este ca persoana respectivă să se recunoască pe sine însuși ca „o pildă pentru cei care vor crede“ (1 Timotei 1:16). Astfel, noi înțelegem sfatul pe care îl dă Pavel lui Timotei de a fi „cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățaturii“ (1 Timotei 4:16)—și în această ordine. Corectitudinea modului său de viață și de comportare erau tot atât de importante ca și corectitudinea învățaturii și predicării sale. Biserica primului secol a fost învățată „să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cârmuiesc în Domnul, și care vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor“ (1 Tesaloniceni 5:12,13).

Mai întâi, cei care conduc trebuie să fie cunoscuți ca exemple și modele spirituale, scripturale, demne de încredere, mature și încercate—în viața personală, căsătorie, casă și familie, biserică și comunitate: „Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață, și urmați-le credința!“ (Evrei 13:7) Planul lui Dumnezeu a fost ca biserica Sa să aibă modelele scripturale.

Modelele bine cunoscute nu apar peste noapte. Pentru formarea lor este nevoie de timp. Pavel i-a amintit lui Timotei că el și-a făcut cunoscută întreaga sa viață și slujire tuturor celor cărora le-a propovăduit Evanghelia (2 Timotei 3:10).

În al doilea rând, cei care conduc trebuie să fie respectați și sprijiniți de biserică (adică să fie „prețuiți foarte mult“, și aceasta să fie făcută în dragoste pentru

slujba pe care o fac ca păstori ai turmei). Totuși, această onoare trebuie să le fie acordată numai după ce s-au făcut cunoscuți turmei, fiind calificați pentru această lucrare, potrivit cu Cuvântul lui Dumnezeu, în viață și slujire.

Păstorii care nu sunt dispuși să fie cunoscuți de cei de la care se așteaptă să-i urmeze, nu sunt vrednici să fie apreciați (sprijiniți și urmați). În această categorie se includ învățătorii și predicatorii care intră în bisericile și în casele noastre prin intermediul radioului, televiziunii sau altor mijloace de difuzare în masă. Pentru a respecta standardele Noului Testament trebuie să ne așteptăm la o expunere completă a vieților lor, nu doar a ceea ce spun ei. Care este poziția lor în ceea ce privește căsătoria? Care sunt motivațiile lor? În fața cui sunt ei responsabili în ceea ce privește banii pe care îi strâng? Ce fel de persoane sunt ei când nu se află la amvon? Cât de biblici sunt?

Apostolul Petru le-a spus bătrânilor bisericii că slujba de pastor/păstor înseamnă mai mult decât a învăța cum să te achiți de datoriile profesiei. Integritatea prezbiterului trebuie avută în vedere. A fi un păstor bun înseamnă a fi un exemplu bun. Traducerea *Living Bible* redă astfel acest pasaj: „Păstoriți turma lui Dumnezeu de bună voie, nu de silă; nu pentru ceea ce ați putea câștiga din această slujbă, ci pentru că doriți să slujiți Domnului. Nu fiți tirani, ci conduceți-i prin exemplul vostru bun“ (1 Petru 5:2-3). Preocupa-

**Ca protector al
turmei, pastorul
trebuie să știe care
sunt dușmanii care
atacă biserica.**

rea exprimată de Petru în urmă cu 19 secole, trebuie să fie și preocuparea noastră de astăzi. El n-a vorbit despre tehnici pastorale, sau despre metode ale slujirii, nu pentru că acestea nu sunt importante. El a abordat o preocupare mai adâncă care trebuie rezolvată—duhul păstorului—înainte ca aspectele de suprafață să fie tratate. Ai un duh voluntar? Slujești tu de bună voie în pastoratul sau slujba ta prezentă, sau este aceasta o slujire forțată, pentru că nu poți găsi un alt loc în care să slujești? Îi păstorești pe credincioși de silă, având resentimente adânci împotriva unor anumiți oameni din biserică? Continui să lucrezi în biserică, având un duh de condamnare față de un alt lucrător? Eficiența fiecăruia constă în plasarea lucrării în mâinile Păstorului cel mare, așteptând ca El să facă corecturile necesare. Dacă această îndreptare se va produce atunci când te aștepți și așa cum te aștepți, aceasta nu trebuie să te preocupe. În schimb, preocuparea ta trebuie să fie îndepărtarea din duhul tău a tot ceea ce te poate împiedica să fii păstorul și supraveghetorul turmei, care dorește El ca tu să fii.

Verifică-ți duhul și motivațiile. Pentru un păstor nu există o ispită mai mare decât aceea de a deveni un mercenar, care lucrează numai pentru ceea ce poate obține din practicarea meseriei sale. Aceasta implică, de asemenea, mai mult decât considerațiile financiare. Evită lăcomia, care este o închinare la idoli.

Alargă la Păstorul cel mare și, cu pocăință, pune înaintea Lui tot ce L-ar putea înlocui pe El ca centru al vieții tale. Chiar și ispita de a deveni tirani (dictatori)—dorința de a fi în centrul tuturor lucrurilor—poate avea la origine un duh de zgârcenie, avariție. Răstignește o astfel de lăcomie și dedică-te să fii un pastor model

pentru turmă, amintindu-ți că aceasta este moștenirea lui Dumnezeu; El te va trage la răspundere.

**Biserica, la fel ca
turma, nu poate fi
împinsă și nici
îmbrăncită;
aceasta poate fi
numai condusă.**

PĂSTORUL CA PROTECTOR

Păstorul ca protector al turmei trebuie să știe care sunt dușmanii care atacă biserică și să fie un păzitor, un apărător, un gardian, o călăuză și un eliberator. De aceea, apostolul Pavel i-a avertizat atât de serios pe prezbiterii (conducătorii/pastorii) din Efes: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea, vegheați“ (Fapte 20:28-31).

Prezența constantă a dușmanilor care așteaptă să se năpustească asupra turmei îl făcea pe păstorul oriental să aibă în permanență ochii larg deschiși și să scruteze orizontul, pentru a vedea apropierea acestora. Avantajul principal al păstorului este faptul că știe din care direcție va veni dușmanul.

Pastorii de astăzi trebuie să înțeleagă semnificația avertismentului lui Pavel. Dușmanii bisericii trebuie să fie sub supravegherea

atentă a păstorului, pentru că aceștia pot apărea atât din interiorul turmei, cât și din afara acesteia: „ . . . Căci nu suntem în neștiință despre planurile lui (ale lui Satan)“ (2 Corinteni 2:11). Păstorul trebuie să țină minte că hoții și lupii sunt la fel în fiecare generație și, deși pot folosi metode diferite, scopul lor este întotdeauna același: „să fure, să junghe și să prăpădească“ (Ioan 10:10).

Furtul oilor și distrugerea bisericii sunt tot atât de vechi ca răul. Lăcomia hoților îi justifică în mod fals în scopurile lor rele, de a distruge lucrurile pe care altcineva s-a străduit să le zidească. În mod tragic, oile inocente sunt înșelate de aspectul lupilor răi, care se dau drept predicatori și învățători, dar ei denaturează adevărul. Ei se prezintă într-un mod subtil și înșelător ca și conducători adevărați, în timp ce motivația lor reală este să câștige ucenici pentru ei înșiși. Multe oi nu pot distinge un lup îmbrăcat într-o piele de oaie. De aici rezultă responsabilitatea păstorului de a veghea asupra turmei.

Scriitorul Epistolei către Evrei îi îndeamnă pe credincioși să fie ascultători și supuși liderilor lor datorită faptului că obligația pastorală a acestora este „să privegheze asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele“ (Evrei 13:17). Păstorului care nu își asumă datoria pastorală de a da socoteală de oi, nu trebuie să i se încredințeze responsabilitatea sau privilegiul pastoral. Pastorii sunt păzitori. Veghează și urmărește apropierea dușmanului. Ascultă vocea Păstorului cel mare, care îți va spune cum să îl tratezi pe dușman.

**Furtul oilor și distrugerea bisericii sunt
tot atât de vechi ca răul . . . Multe oi nu
pot distinge un lup îmbrăcat
într-o piele de oaie.**

Păstorului care nu își asumă datoria pastorală de a da socoteală de oi, nu trebuie să i se încredințeze responsabilitatea sau privilegiul pastoral.

Păstorul este un apărător și un păzitor, pentru că oile fac parte dintre animalele cele mai lipsite de apărare. Nuiua și toiagul păstorului sunt instrumente de apărare pentru protejarea turmei (Psalmul 23:4). În cartea sa, *Lucrătorul ca păstor*, Charles Jefferson a spus: „Noi petrecem prea mult timp încercând să aducem din nou la viață oi pe jumătate moarte, și prea puțin timp ca să construim bariere împotriva lupilor.“

Copiii și tinerii noștri au nevoie de protecție, de păzitori care să-i protejeze împotriva unei generații a alcoolului, drogurilor și perversiunii. Pastorii care așteaptă ca societatea să protejeze biserica se înșală pe ei înșiși și se sustrag de la propria lor responsabilitate. Casele și familiile noastre trebuie apărate împotriva unei societăți care a respins Biblia ca temelie pentru o viață morală.

În criza prezentă nici un păstor nu-și poate permite să se ascundă în mijlocul turmei, sau să se retragă în spatele acesteia, ci păstorii trebuie să fie în față pentru a conduce și călăuzi turma. Biserica, la fel ca turma, nu poate fi împinsă și nici îmbrâncită; aceasta poate fi numai condusă. Păstorul prin exemplul personal și prin lucrarea de la amvon trebuie să conducă biserica „pe cărări drepte, din pricina Numelui Său“ (Psalmul 23:3).

În timp ce trecem prin apele adânci ale umanismului, senzualității și materialismului, slujitorii amvoanelor bisericilor noastre trebuie să preia conducerea, și să ducă greul luptei împotriva furtunilor pe care Satan le strângește împotriva turmei lui Dumnezeu. Păstorul va conduce ofensiva, în

calitate de lider și călăuză, deoarece „porțile Locuinței morților nu o vor birui (pe Biserică)“ (Matei 16:18).

Unii pastori au devenit atât de profesioniști încât nu se mai văd pe ei înșiși implicați în misiunea de salvare sau eliberare a turmei. Tendința oilor de-a se pierde face necesară slujba de eliberator a păstorului. Isus S-a considerat El Însuși ca Unul care caută oaia pierdută (Luca 19:10). Asemenea Domnului nostru haideți să veghem, să protejăm, să căutăm, să păzim, să călăuzim, să apărăm și să salvăm întotdeauna. Atunci biserica nu numai că va crește datorită noilor convertiți, ci ea va crește pentru că nu i-am permis dușmanului să fure și să prăpădească turma. Noi am fost păzitorii.

PĂSTORUL CA CEL CE SE ÎNGRIJEȘTE

Pastorul/păstorul are rolul important de-a se îngriji de turmă—de a hrăni, educa, vindeca și zidi biserica (vezi Efeseni 4:11).

Pentru a urma exemplul lui Isus, noi trebuie să luăm în serios responsabilitatea de a hrăni turma. Isaia a proorocit: „El Își va paște turma ca un Păstor“ (Isaia 40:11). În timpul propriei Sale lucrări, pe când a fost pe pământ, Isus i-a învățat pe ucenici datoria pastorală de a conduce turma, și de a merge înaintea oilor (Ioan 10:9).

Pavel a îndemnat Biserica astfel: „Prezbiterii care cârmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostensc cu propovăduirea și cu învățătura pe care o dau altora“ (1 Timotei 5:17). Cei care slujesc biserica printr-o lucrare de învățare și predicare sunt vrednici să primească

un salariu dublu. (Cuvântul pentru *cinste* este *stipend*, care înseamnă „respect și remunerație“.) Cinstea trebuie arătată într-un mod tangibil.

Mesajul din Ezechiel 34 adresat păstorilor lui Israel, menționează domeniile responsabilității atribuite celui chemat să fie păstor: (1) să hrănească turma, (2) să întărească oile slabe, (3) să vindece pe cele bolnave, (4) să lege pe cele rănite, (5) să aducă înapoi pe cele rătăcite, (6) să caute pe cele pierdute și (7) să le strângă din nou împreună pe cel împrăștiat (versetele 4,5). Acest capitol începe cu o acuzație serioasă: „Vai de păstorii lui Israel, care se pasc pe ei înșiși! Nu trebuie păstorii să pască turma?“ (versetul 2). Răspunsul la această întrebare este un „Da“ răsunător. Păstorii sunt cei care pasc sau hrănesc turma. A proceda într-un alt mod este caracteristica slugilor plătite cu ziua, nu a unui păstor adevărat.

În cartea sa (menționată mai sus), Charles Jefferson îi îndeamnă pe lucrători să considere predica mai mult decât doar o operă de artă. Aceasta trebuie înțeleasă ca o porție hrănitore de mâncare consistentă, asemenea pâinii și cărnii. Păstorul înțelept știe cum să-și conducă turma la pășuni în care o hrană echilibrată face ca turma să fie sănătoasă. Un pastor care predică în mod constant din pasajele sale favorite și nu predică un mesaj echilibrat din Cuvântul lui Dumnezeu, pune în pericol sănătatea spirituală a adunării.

Mesajul nostru nu trebuie să depășească capacitatea de înțelegere a ascultătorilor noștri. Într-un mesaj cu privire la hrănirea turmei lui Dumnezeu, Lemuel Ammons le-a amintit predicatorilor că dacă păstorii construiesc o iesle prea înaltă, oile nu vor putea ajunge la hrană. În plus, el a scos în evidență importanța transmiterii unui mesaj „fierbinte“ poporului. Oile

nu vor mânca o hrană rece. Fie ca pastorii să se străduiască să se urce la amvon, având o ungere puternică, care să fie aprinsă de focul Duhului Sfânt. Oamenii vor primi întotdeauna o astfel de hrană.

Un studiu al Epistolelor pastorale arată că păstorul este răspunzător de trei domenii majore din viața turmei: învățătura sănătoasă, credință sănătoasă și vorbire sănătoasă (Tit 2). Luptați pentru învățătura sănătoasă, având în vedere o generație a ipocriziei religioase: „Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gândi urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite“ (2 Timotei 4:3,4). Un păstor care urmează astfel de pofte nu face altceva decât să batjocorească Numele lui Dumnezeu și învățătura Sa (1 Timotei 6:1).

Învățătura sau doctrina lui Dumnezeu, despre care este vorba în Scriptură, este întotdeauna la singular, în timp ce doctrinele sau învățăturile oamenilor sunt întotdeauna la plural. Acest aspect scoate la iveală o diferență majoră dintre cele două, și anume, faptul că nu există nici o unitate sau armonie în doctrinele oamenilor sau ale dracilor, însă doctrina lui Dumnezeu se potrivește împreună și se armonizează spre beneficiul și binecuvântarea tuturor celor care o primesc și ascultă (1 Timotei 4:6,7; 6:3).

Fie ca pastorii să audă îndemnul serios al apostolului Pavel: „Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai altora; stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă“ (1 Timotei 4:16). Voi sunteți cei care aveți grijă de turmă și care o hrăniți. Fie

să-L auzim pe Domnul așa cum L-a auzit Petru: „Mă iubești? Atunci paște mieluşei Mei și oile Mele.“ (Vezi Ioan 21:15-17).

Unelte pentru lucrători

IDEI EFICIENTE

ADUCEREA ACASĂ A PRIZONIERILOR DE RĂZBOI SPIRITUAL (PRS)

Anul trecut o brățară simplă de piele a slujit ca o unealtă evanghelică eficientă pentru aducerea oamenilor la Hristos.

Peste 1.700 de brățări PRS—asemănătoare cu cele pe care le-au purtat oamenii în timpul războiului din Vietnam pentru a-și aminti de cei care au dispărut în timpul acțiunilor militare—au fost distribuite în adunare. Fâșiile de piele le-am cumpărat de la un artizanat, iar câțiva voluntari au pus câte o mărgea roșie și una albă pe fiecare—cea roșie simbolizând pata pe care o produce păcatul, iar mărgeaua albă reprezentând albul vieților oamenilor curățite de sângele lui Isus Hristos.

Aceste brățări au slujit membrilor bisericii ca semne de aducere aminte ca să se roage pentru alții și să-i invite la *Porțile Raiului și Flăcările Iadului*¹, o dramă prezentată de o echipă de la Asociația Evanghelică Sunshine, din Phoenix, Arizona.

Brățările au constituit un pod pentru evanghelizare, o modalitate prin care credincioșii să arate că se roagă pentru prizonierii de război spiritual, și pentru a le aminti acestora de hotărârea lor de a posti și de-a se ruga. Brățările de asemenea i-au determinat pe oameni să-i întrebe pe membrii bisericii noastre de ce poartă acele brățări, deschizându-le astfel credincioșilor calea pentru a-L mărturisi pe Hristos.

Adunarea s-a rugat și a postit 40 de zile pentru aducerea înapoi acasă, în Împărăția lui Dumnezeu, a prizonierilor de război spiritual. Credincioșii au scris pe niște cărți de vizită numele celor nemântuiți pe care s-au gândit să-i invite la această dramă, am strâns toate aceste cărți de vizită și le-am prezentat Domnului înaintea amvonului, amintindu-le în același timp fraților că noi participăm cu toții la această misiune.

Ne-am pus pe inimă Psalmul 102:19, 20: „*Domnul privește din înălțimea sfințeniei Lui; Domnul privește din ceruri pe pământ, ca să audă gemetele prinșilor de război, și să izbăvească pe cei ce sunt pe moarte.*“

Adolescenții și alți membri ai bisericii au cutreierat orașul și i-au invitat pe oameni să participe la una dintre prezentările dramei. În sfârșit, s-a ținut o noapte de rugăciune cu întreaga biserică înainte de prima prezentare.

S-a meritat să facem aceste eforturi, deoarece 482 de adulți și 84 de copii L-au primit pe Isus Hristos. Credincioșii încă poartă aceste brățări ca semne de aducere aminte că și alți oameni trebuie să se întoarcă acasă la Domnul. Ei nu vor înceta să le poarte până când PRS nu-și găsească libertatea în Cel care oferă viață din belșug.

—Paul Kopenkoskey, Grand Rapids, Michigan

¹Această dramă este disponibilă și în România pentru bisericile care vor să organizeze prezentarea ei în localitatea lor. Cei interesați pot suna pentru informații suplimentare la (059) 419691 sau prin E-mail la adresa: danmitra@medanet.ro.

Schițe de predică

REÎNNOIRE *sau* RESTAURARE

Psalmul 51:10, 12

INTRODUCERE:

(Vezi Psalmul 23:3 și Isaia 40:31). Restaurare înseamnă o întoarcere înapoi sau o revenire a unui suflet care s-a îndepărtat de Dumnezeu; a aduce înapoi la o sursă de sănătate și prosperitate. Aceasta se poate aplica unui individ, unei organizații sau unei biserici.

Biserica are nevoie de reînnoire. Noi avem nevoie de reînnoire. Avem nevoie de reînnoire pentru că timpul în care trăim nu este un timp obișnuit. Situația prezentă nu poate împlini nevoile unei lumi înnebunite. Dușmanul nostru este turbat. Suntem atacați. Biserica va putea supraviețui acestui atac violent al răului numai prin puterea lui Dumnezeu.

MESAJ:

Care ar trebui să fie obiectivele și scopurile bisericii noastre pentru a experimenta trezirea spirituală?

1. Aceasta trebuie să fie un loc pentru învierea celor însetați (Isaia 44:3; 55:1; 58:1, Matei 5:6).
2. Aceasta trebuie să fie un loc pentru eliberarea celor apăsați și legați de cel rău (Luca 4:18; Ioan 8:32, 36).
3. Aceasta trebuie să fie un loc pentru vindecarea celor bolnavi și chinuiți (Marcu 16:15-18; Luca 7:22; Iacov 5:14-16).
4. Aceasta trebuie să fie un loc pentru instruire și ucenicizare (Efeseni 4:11-16).
5. Aceasta trebuie să fie un loc al compasiunii și preocupării pen-

tru cauza lui Hristos din întreaga lume (Marcu 16:15).

6. Aceasta trebuie să fie un loc în care bărbații și femeile pierdute să fie aduși la Hristos Isus care este:

—Calea fără care nu există nici o călătorie;
—Adevărul, fără care nu există nici o cunoaștere;
—Viața, fără care nu există trai.

CONCLUZIE:

Acest fel de biserică reînnoită apare numai atunci când conducerea acesteia este reînnoită, și Îl căutăm pe Dumnezeu așa cum L-a căutat Iacov: „Nu Te voi lăsa până nu mă vei binecuvânta.“

—James R. Swanson, Costa Mesa, California

ȘAPTE BENEFICII ALE UNEI INIMI MULȚUMITOARE

INTRODUCERE

O inimă nemulțumită este începutul răzvrătirii (Romani 1:21).

MESAJ:

1. O inimă mulțumitoare ne ajută să împlinim poruncile (Romani 13:10).
 - a. Dragostea produce o inimă mulțumită, și o inimă mulțumită exprimă dragostea (Matei 22:36-40).
 - b. Dacă Eva ar fi avut o inimă mulțumitoare față de purtarea de grijă a lui Dumnezeu, ea nu ar fi umblat după fructul oprit (Genesa 3:1-6).
2. O inimă mulțumitoare va face ca o persoană să fie mult mai dispusă să ierte (Matei 18:23-35).

Dacă apreciem faptul că suntem iertați, vom fi mai dispuși să iertăm (Galateni 6:1).

3. O inimă mulțumitoare ne ajută să ne concentrăm atenția asupra aspectelor pozitive (1 Tesaloniceni 5:18).

Dacă vom căuta motive de mulțumire în fiecare situație, atunci ne vom concentra atenția asupra binelui în orice situație.
4. O inimă mulțumitoare poate aduce pacea minții (Romani 8:18).

Inima mulțumitoare își amintește de credințioșia lui Dumnezeu, care ne va ajuta să căutăm scopul Său în fiecare eveniment.
5. O inimă mulțumitoare mărește

credința (1 Tesaloniceni 5:24). Aducerea aminte a izbăvirilor din trecut cu o inimă mulțumitoare ne va ajuta să anticipăm izbăvirile viitoare.

6. O inimă mulțumitoare ne ajută să slujim altora (compară Matei 11:28-30 cu Gal. 6:2).

Fiind mulțumitori pentru ce a făcut Hristos pentru noi, trebuie să ne facă să dorim a-L vedea lucrând prin noi la împlinirea nevoilor celorlalți.
7. O inimă mulțumitoare este o protecție împotriva păcatului mândriei (Proverbe 16:18; 1 Timotei 3:6; 1 Ioan 2:16).

O inimă mulțumitoare este o inimă smerită.

—David C. Hammerle, Fallentimber, Pennsylvania

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Credeți-l. Trăiți-l. Predicați-l.

Creștinii și bisericile de pretutindeni sunt în căutarea trezirii spirituale. Thomas E. Trask și Wayne I. Goodall ne împărtășesc răspunsul simplu pentru această nevoie: Trebuie să ne întoarcem înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu.

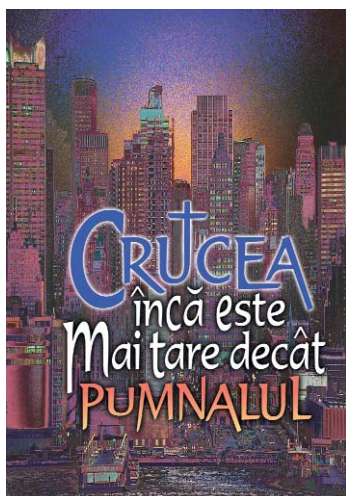
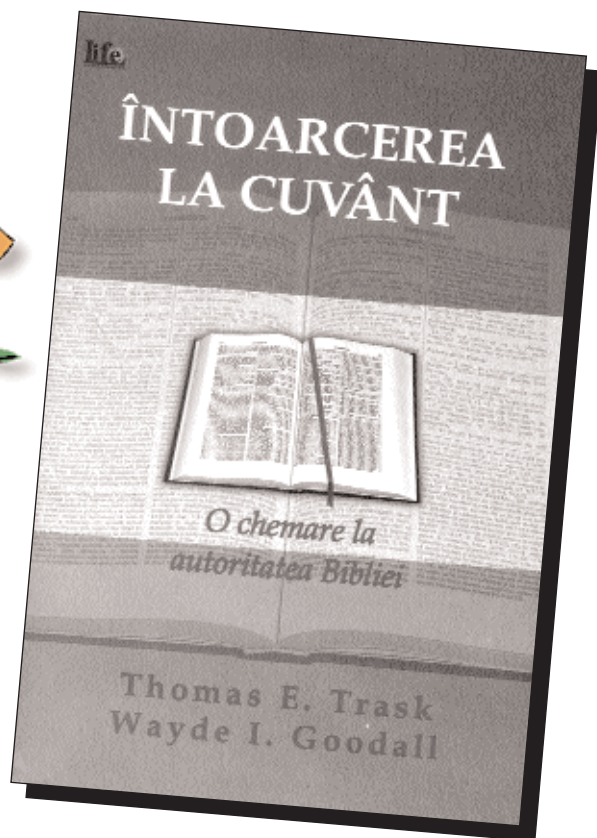
În cartea **Întoarcerea la Cuvânt: O chemare la autoritatea Bibliei**, Trask și Goodall arată că nici închinarea, nici alte activități dragi nouă nu trebuie să pună la colț studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Ei subliniază importanța rămânerii în Cuvântul lui Dumnezeu—a cunoașterii acestuia, a trăirii lui, și a cufundării în acesta până când „însăși esența

- Autoritatea Bibliei
- Rugăciunea biblică
- Convingerile sfinte
- Studiul sistematic
- Supunerea personală
- Înțelepciunea dumnezeiască
- Predicarea
- Viața neprihănită
- Predarea/învățarea
- Experiența biblică
- Ucenicizarea biblică

Bibliei va curge din noi“. Subiectele acestei cărți cuprind: Fiecare lucrător și conducător de biserică va găsi călăuzire și inspirație în cartea **Întoarcerea la Cuvânt**.

„Această carte este ca strălucirea unei lumini puternice într-o încăpere întunecoasă . . . Acesta este un mesaj care a sosit la timpul potrivit, și care ne cheamă să ne întoarcem la

Crucea încă este mai tare decât pumnalul

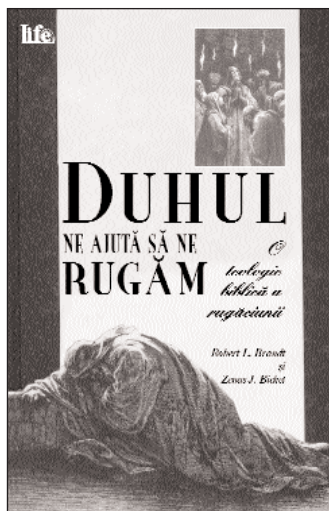
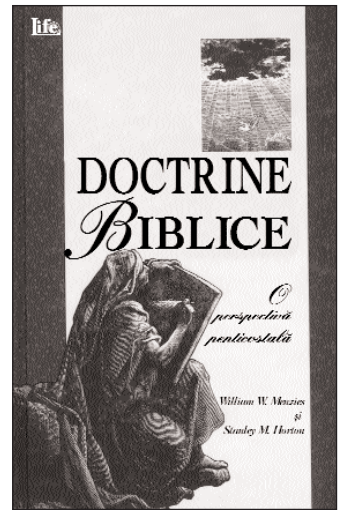
La aproape 40 de ani după convertirea lui Nicky Cruz (despre care ați citit probabil în cartea lui David Wilkerson, *Crucea și pumnalul*) și fondarea organizației Teen Challenge [Provocarea Adolescenței], vestea bună a lui Isus Hristos încă îi mântuiește pe membrii bandelor de tineri de pe tot cuprinsul Americii!

Plină de speranță pentru cei ce sunt dependenți de droguri și alcool, cartea *Crucea încă este mai tare decât pumnalul* oferă răspunsuri pentru „Războiul drogurilor“—și provoacă Biserica să ducă Evanghelia la „generația pumnalului“!

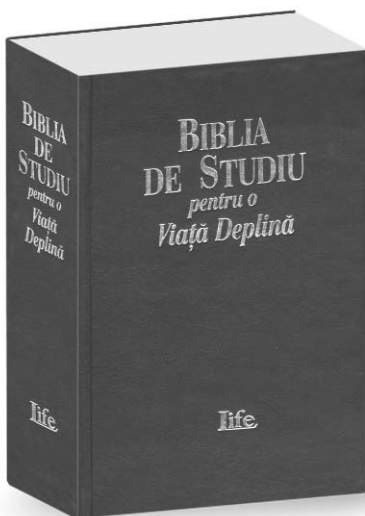
Autorul, Don Wilkerson, cofondator al organizației Provocarea Adolescenței împreună cu fratele său David, ne vorbește despre lucrarea care continuă și astăzi în mod miraculos în mijlocul bandelor de tineri. Din Los Angeles până în New York, el actualizează povestirea miraculoasă cu rapoarte și mărturii oculare prezente. Cu cea mai mare „rată de vindecare“ demonstrată a celor dependenți de droguri și alcool dintre toate programele din domeniu, prin centrele sale din întreaga lume, Provocarea Adolescenței îi ajută pe tinerii care au probleme.

ÎN GURÂND LA LIFE PUBLISHERS

Doctrine Biblice: O perspectivă pentecostală, de William W. Menzies și Stanley M. Horton. Dacă crezi că Duhul Sfânt este pentru astăzi, acesta este un studiu de care ai nevoie în biblioteca ta și pentru a-l împărtăși cu alții. Este un material ideal pentru a-i învăța pe noii convertiți elementele fundamentale ale credinței și pentru promovarea creșterii spirituale în biserică. **Doctrine Biblice** oferă o prezentare nouă a poziției pentecostale privitoare la 16 adevăruri biblice fundamentale.

Duhul ne ajută să ne rugăm: O teologie biblică a rugăciunii de Robert L. Brandt și Zenas J. Bicket. Rugăciune. Comuniune cu Dumnezeu. Acest studiu este destinat pentru credincioșii plini de Duhul Sfânt, care doresc să vadă puterea rugăciunii prezentă în mod miraculos în propriile lor vieți. Examinând dovada clară a eficienței rugăciunii în Biblie, acest studiu cuprinzător arată că aceeași putere este disponibilă și astăzi. Brandt și Bicket includ în cartea lor și câteva anexe care examinează experiența contemporană a războiului spiritual în rugăciune, aplicații privind unitatea în rugăciune și mărturii ale rugăciunilor ascultate.

BIBLIA DE STUDIU

pentru o Viață Deplină,

îi va ajuta să câștigeți o înțelegere mai profundă a Cuvântului, prin care puteți crește în dragoste, în curăție și credință față de Domnul Isus Hristos. Pe lângă textul biblic propriu-zis (versiunea Cornilescu) această Biblie mai conține: *titluri pe secțiuni, note de studiu, articole, introducere la fiecare carte a Bibliei, simboluri tematice, tabele, hărți, lice de subiecte și o concordanță.*

În cartea sa, **DESTINUL NOSTRU:**

Învățături biblice despre lucrurile de pe urmă,

Stanley M. Horton vorbește despre *Moarte și starea intermediară, Înviere și Rpire, Necazul cel Mare, Timpul Rpirii, Concepții privitoare la Mileniu, Împrăștierea milenar, Judecata final, Starea final a celor vii, Starea final a celor neprihniți.*

Doriți să cunoașteți în detaliu ce plan are Dumnezeu pentru copii Săi, și ce urmează să facă Dumnezeu pentru a-Și desvârși creația Sa?

Citiți **Destinul nostru: Învățături biblice despre lucrurile de pe urmă!**

